

Tĩnh Liên Chi Truyện

Contents

Tĩnh Liên Chi Truyện	1
1. Chương 1: Đèn Hoa Kết Duyên	1
2. Chương 2: Thật Giả Lòng Người	5
3. Chương 3: Đôi Bên Lo Lắng	8
4. Chương 4: Phong Ba Nổi Lên	12
5. Chương 5: Thiếp Thất Dàn Mặt	15
6. Chương 6: Gặp Lại Người Cũ	19
7. Chương 7: Nam Nhân Tóe Lửa, Nữ Nhân Chạy Biển	23
8. Chương 8: Nửa Đêm Náo Loạn Tĩnh Liên Viện	26
9. Chương 9: Ái Phi Của Ta Cõi Bộ Thềm Nam Nhân Lắm Nhỉ ?	30
10. Chương 10: Lên Xe Hoa Lăn Lăn Hai	33
11. Chương 11: Vĩ Thanh	38

Tĩnh Liên Chi Truyện

Giới thiệu

Nàng vui vẻ trên đũa những đóa hoa đăng đầy màu sắc vừa mua được rồi lựa một chỗ trên đoạn sông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-lien-chi-truyen>

1. Chương 1: Đèn Hoa Kết Duyên

Đoàn người đưa dâu đi tận 3 tháng mới đến được hoàng thành thương minh quốc.

Vừa vào thành nàng liền được quân lính tháp tùng đưa vào dịch quán phòng hạng nhất giành cho khách nhân ở.

Ám vệ song đình gửi theo trở thành nữ tỳ cận thân vừa chăm sóc vừa canh chừng nàng.

Nàng ta nói chỉ còn 3 ngày nữa sẽ cử hành đại hôn nên hãy ngoan ngoãn mà nghe lời.

Nàng cũng chẳng quan tâm mà lấy ghế để bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, rồi gác tay lên cằm ngắm nghía cảnh sắc bên ngoài.

Đường phố được trang hoàng rực rỡ để chuẩn bị cho đại hôn của thái tử, nhưng khuôn mặt của dân chúng lại không một chút gì vui vẻ hay hưng phấn mà lại rất bình thường như đã quen thuộc.

Lòng nàng tuy vẫn còn đau đớn, nhưng không giống như lúc đầu nữa mà trở nên tĩnh lặng đến dị thường.

Việc trở nên như thế này thì nàng đã rõ kết cục về sau sẽ ra sao rồi...

Sau hôn lễ ấy nàng sẽ chính thức trở thành một cái thái tử phi trên danh nghĩa... một chính thê bị đám tiểu thiếp của thái tử chèn ép đến nát người, tranh giành nhân tình quyết liệt... nơi đó không có cái gì gọi là tình hữu, bạn bè... mà chỉ có tranh giành xen lẫn âm mưu độc địa...

...

Đến buổi tối, nàng thay một bộ phục trang của thương minh quốc, trang điểm nhẹ nhàng qua loa rồi bước chân đi ra khỏi cửa dịch quán.

Cũng may họ cũng chẳng quản nàng quá chặt đến mức không được tự do, chỉ có điều mỗi lần nàng đi ra ngoài đều có một đám người đi theo phía sau ngấm ngầm giám sát.

Nàng thở dài buông tha phản kháng, dù sao thì thà vậy còn hơn là cả ngày bị nhốt trong nhà tù u tối kia.

Bước chân thong thả nàng vui vẻ xoay xoay một túi tiền trên ngón tay, không chút lễ độ của nữ nhân rồi hòa mình vào khu chợ đêm náo nhiệt.

...

Ở một nơi khác, trong thư phòng của đông cung, một bóng nam nhân trẻ tuổi thả cây viết trong tay xuống, mệt mỏi vịn vẹo lưng rồi nhắc chân đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Một tiểu thư đồng chừng 15, 16 tuổi và lão nhân chừng bốn mấy năm mươi đứng ngoài cửa chờ, thấy chủ tử bước ra liền cúi đầu, mở miệng hỏi:

- chủ tử... tối nay có muốn thị tẩm ai không ạ...

hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- không... ta muốn ra ngoài phố.

(mm: caca vẫn sạch nhé :v, ca chỉ quan tâm đến quốc sự thôi, không yêu thích chuyện nam nữ đâu)

Hai người họ hiểu ý, đồng thời thở dài, im lặng lui ra.

sáng mai coi bộ sẽ bị thái hậu mắng vốn rồi a...

Hắn khoan thai dùng khinh công bay trên từng nóc nhà rồi nhàn nhã chạm bước xuống một dãy đất trống bên ngoài bức tường cao của hoàng cung.

Bước vào dòng người yên ả, xen vào từng con ngõ mê hoặc, ánh đèn mờ ảo che đi dáng người cao to của hắn.

...

Nàng vui vẻ trêu đùa những đóa hoa đang đầy màu sắc vừa mưa được rồi lựa một chỗ trên đoạn sông để thả đèn.

Hên là hôm nay ngày nàng ra phố là lễ hội hoa đăng nha...

Hướng mắt ra bờ sông nhìn những thuyền hoa đăng lớn nhỏ trôi nổi trên sông nàng không nhin nổi mà khoe môi nở một nụ cười thật tươi.

Má lún đồng tiền xuất hiện trên khuôn mặt làm nàng bỗng dưng đáng yêu đến lạ thường.

Trong vòng tay nhỏ bé, nàng tham lam ôm ấp cả một đống lớn ngọn đèn hoa đăng, vừa thả từng hoa đăng vừa cầu mong cho ước muốn của mình thành sự thật.

Vạn sự yên lành...trôi qua yên ả...

...

Hắn len lỏi qua dân chúng đang tham gia lễ hội rồi tiến đến lương đình xây cạnh bờ sông rồi ngồi dựa vào một dãy ghế được được xây sát theo hành lang lương đình.

Dựa người vào ghế hắn nhìn khung cảnh bờ sông đầy ánh hoa đăng đủ màu sắc tuyệt đẹp.

Lẽ ra hôm nay trong hoàng cung có đại yến, nhưng hắn vẫn như thế theo thói quen hàng năm đến đây thưởng thức khung cảnh mà mẫu hậu của hắn đã mất thích nhất.

Nơi đây là lần diện kiến đầu tiên rồi phải lòng nhau của phụ hoàng và mẫu hậu.

Từ sau khi người mất thì ông cũng không lập thêm tân hậu mà cũng chẳng nạp thêm phi tần nào vô hậu cung nữa.

Hậu cung chỉ vớt vát được một hai người nhưng họ chỉ là những người lãng phí tuổi thanh xuân chỉ vì hoàng đế cũng không thèm đụng chạm họ.

Ông cũng không dám quay về nơi kỷ niệm này nữa...vì ông sợ... ông sợ sẽ nhớ lại những ký ức ngọt ngào của ông với bà...

Còn hắn...hắn lại rất thích nơi này...vì đây là nơi mà mẫu hậu hay nhắc đến và thường dẫn hắn đến chơi rất nhiều lần... là nơi chứa đầy những kỷ niệm của mẫu tử hai người.

...

Hắn đôi mắt buồn buồn nhìn ngắm cảnh tượng xung quanh thì đột nhiên ánh mắt lại ngừng ngay đến một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi chồm hổm đáng yêu ở một đoạn sông đối diện.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, mắt phượng long lanh, ngây thơ vui đùa cùng với những đóa hoa đăng trên tay, miệng nhỏ thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nha nha rất trẻ con...

Hắn không kiềm được lòng mà cười khê một tiếng.

Chơi với cái đó rất vui sao... hắn cũng muốn chơi cùng...

...

Nàng đang vui vẻ chơi đùa thì một ngọn gió lướt qua rồi cướp mất ngọn hoa đăng trên tay.

Môi dẩu dẩu lên giận dữ nhưng vẫn mang nhiều nét đáng yêu nhìn lên tên cướp đáng ghét.

Nàng đứng dậy, hai tay dựa vào eo, khí thế loang loãng khí chất con nhà võ nhìn tên nam nhân đẹp trai trước mặt.

(mm :vâng... loang loãng thôi...:)))

Đẹp trai thì đẹp trai nhưng cướp hàng của nàng thì vẫn không phải người tốt đâu nha...

- sao ngươi lại cướp hoa đăng của ta!!!???

Hắn cười cợt, vui đùa xoay xoay hoa đăng trong lòng bàn tay:

- ai nói ta cướp...vào tay quan là của quan...

nàng phi hắn :

- hừ... nếu muốn thì cứ mở miệng xin bốn tiểu thư... nếu thấy ngươi tội nghiệp thì sẽ không tiếc gì mà cho ngươi sờ một chút...không cần gỡ bộ mặt quang minh chính đại sau khi cướp đồ của ta đâu...

hắn mặt dày hăm hở, mở miệng cầu xin không chút hình tượng làm đám ám vệ trong bóng tối muốn há miệng rớt cả cằm :

- tiểu cô nương tốt bụng...tiểu cô nương dễ thương... không biết tại hạ có được vinh hạnh ” sờ ” một chút đèn hoa đăng này không...

nàng hí hửng hưởng thụ lời hân nói rồi phất tay phóng khoáng nói :

- được ! thấy người cũng tội nghiệp nên bổn tiểu thư cho phép người sờ đèn hoa của ta một chút đấy...

hắn tay chấp tay lại bái phục :

- đa tạ cô nương...

nàng lè lưỡi đáng yêu :

- không có gì...

tim hắn như ngừng đập nhìn động tác của nàng mà trong lòng không khỏi nóng bỏng.

yêu nữ chết tiệt...

nàng thật quyến rũ mà...

hắn mặt không đổi sắc rồi ngồi bên cạnh nàng, mở miệng hỏi thăm :

- sao cô nương lại ngồi ở đây ?

nàng nhìn hắn xem thường :

- người là đồ ngốc à, đương nhiên là ngồi đây thả đèn rồi...

hắn mặt ngu rồi mỉm cười nhìn nàng :

- không phải, ý ta là sao cô nương lại một mình ngồi ở đây, phu quân của cô nương đâu...

Nàng dùng ánh nhìn một tên ngốc đối với hắn, rồi hơi tức giận lấy tay cốc một lên đầu hắn- một người lạ mới quen :

- cái tên xú nam nhân chết tiệt...cái mặt ta giống có phu quân rồi sao... ta còn trẻ lắm đấy...có điều...

... có điều vài bữa nữa thôi nàng cũng sẽ một vị phu quân trên danh nghĩa rồi...

Lời nói tiếp theo nàng không nói ra khỏi miệng mà cứ thế giữ trong lòng.

Hắn nghi hoặc rồi tỉnh ý khi nhận thấy khuôn mặt buồn rười rượi kia, lòng hắn không hiểu sao mà cảm thấy có chút nhói đau.

Cười giả lả, hắn nói chuyển sang chuyện khác :

- cô nương... hoa đăng này thật đẹp nha... không biết ước muốn của cô nương là gì thế...

nàng buồn buồn rồi nhìn hắn muốn chọc cười nàng, không khỏi cảm động trong lòng, lấy tay áo lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống, rồi mỉm cười toe toét máng hắn :

- người cái đồ tiểu nháo sự... có ai lại nói ước muốn của mình cho người khác biết chứ... như thế sẽ không linh nghiệm đâu...

hắn giả vờ ngạc nhiên :

- thật sao ?

nàng ngẩng mặt kiêu ngạo :

- đương nhiên !

dụi dụi người nàng năn nỉ :

- nói đi...nói cho ta biết đi mà...

chu chu môi ương ngạnh :

- còn lâu...

- đi mà...

- đã nói không cơ mà...

- đi...

...

ám vệ của song đình đứng từ xa ngạc nhiên nhìn chằm chằm bóng dáng nam nhân đang ngồi cạnh diêu liên.

đó...đó không phải là thái tử thương minh quốc sao... sao người đó lại ở đây...

muốn ngăn cản nhưng không hiểu sao bước chân lại dừng lại.

trong lòng không khỏi nảy sinh ý tưởng kỳ lạ muốn kết nối tình duyên cho ngọc diêu liên.

Lúc đầu trong lòng nàng rất khinh bỉ nàng ta vì dám coi thường bề hạ nhưng suốt ba tháng tiếp xúc, nàng cảm thấy nàng ta là tiểu cô nương thuần thiết lương thiện, làm những hành động phạm thượng như thế chẳng qua chỉ là bị tổn thương tinh thần do bị đối xử, so sánh cay nghiệt đối với vị nữ hoàng hoàn hảo của nàng thôi.

Có lẽ... con người rồi cũng sẽ thay đổi... tuy rất khó nhưng không có nghĩa là không làm được...

2. Chương 2: Thật Giả Lòng Người

Sáng hôm sau, đợi đến khi mặt trời lên đến đỉnh nàng mới “cố ép” bản thân mà tỉnh dậy.

Vươn người, ngáp một cái rõ to, nàng lấy hai tay nâng má, nụ cười vui vẻ khi nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Sau khi nói chuyện một tràng dài với nhau hai người cũng tạm biệt vì có việc nhưng vẫn hẹn nhau mỗi tối gặp mặt ở chỗ cũ.

ah...nàng rất mong chờ nha...

...

Nam nhân nào đó mỉm cười híp mắt ngồi trong thư phòng giải quyết việc tứ bộ.

Đôi mắt thì liên tục coi mấy canh giờ rồi để đi đến chỗ hẹn gặp nàng.

Aiz... chưa bao giờ hắn mong buổi tối đến nhanh nhanh như thế này.

...

Đến khi gần chiều tà nàng mới nhanh nhẹn đi đến chỗ hẹn.

Hihi... mình đến trước nhé... chút nữa phải cẩn thận mới được...

Nhưng khi đến nơi thì nàng lại giật nảy mình khi thấy bóng dáng quen thuộc kia đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở một lương đình nhỏ.

Nàng bước từng bước không tiếng động đến trước mặt hắn rồi ngồi chồm hõm xuống nhìn hắn từ dưới lên.

a... sóng mũi hắn thật đẹp...lông mày cũng thật dài... mịn như tơ nữa chứ... không biết hắn có râu không ta...

tò mò nàng vươn tay sờ sờ người ta.

ồ... lảng quá nha... hắn có phải nam nhi không nhỉ... nếu là nam nhi thì tại sao lại không có râu...

nàng không chút khiếm nhường mà sờ càng ngày càng nhiều với tần suất đụng chạm tăng theo cấp số nhân...

ai đó đang giả vờ ngủ thì đôi môi không nhịn nổi run run, trong lòng nổi lên cảm giác hối hận.

tỏ ra suất làm gì... tỏ ra quyến rũ làm gì... để bây giờ phải chịu cảm giác bị ăn đậu hủ như thế này...

hắn không chịu nổi mà giả bộ như vừa ngủ dậy, ngáp một cái rồi mở to mắt ra.

Đúng lúc chạm vào cái trán của nàng đang sắp lại gần, đôi mắt mở to ra quan sát thật kỹ cái cảm của hắn, ngón tay thì không ngừng sờ soạng đủ chỗ.

Uy... lông tay cũng không có luôn nha...

...

Hắn dở khóc dở cười khi đứng trước tình trạng này, không nhận nổi mà e hèm để đánh thức cô nàng không có chút ý thức nữ nhi này.

Đang chìm trong mộng ảo của bản thân thì nàng giật bắn người, theo bản năng lùi ra sau một bước, nghi ngại nhìn hắn:

- người muốn làm gì ta?

Hắn giật giật khóe môi.

Rốt cuộc ai mới là người đang ăn đậu hũ của ai đây...

- sao cô nương... có thể vô sỉ như thế nhỉ... cho ta hỏi tôn tính vi sư để quỳ lạy bái phục...

nàng không tin nhìn hắn :

- người nói ai vô sỉ?

Hắn không nhường nhịn:

- cô nương chứ ai!!!

Nàng cãi lại:

- dù bốn nãi nãi có vô sỉ thì người là đàn ông con trai cũng phải biết nhường nhịn chứ!!!

Hắn khinh bỉ nhìn nàng:

- tại ha dù nhường nhịn thì cũng phải biết lựa người nào có nhan sắc một chút mà nhường nhịn... đâu phải muốn nhường là nhường được...

Nàng gân xanh nổi lên:

- ý người là bốn cô nương không có nhan sắc chứ gì?

Hắn cười lạnh:

- chính cô nương nói đấy nhé...

nàng không nhịn được mà kéo mặt hắn đến gần mặt mình, nước miếng như mưa phun phun tùm lum vô chính diện gương mặt điển trai của con nhà người ta:

- người nhìn cho thật kỹ khuôn mặt của bốn cô nương... có người nói bốn cô nương là đệ nhất mỹ nhân đấy...

hắn không để ý tình trạng ám muội của hiện tại:

- đưa nào mắt lé nói thế...

nàng gầm lên:

- đương nhiên là đám nam sũn...

chưa nói xong bỗng ngừng lại, đôi mắt chợt hồng lên.

Ô ô... sao tự nhiên nàng lại nhớ các bảo bối của mình thế này...

Lau lau nước mắt trên khóe mắt, nàng liếc nhìn khinh khỉnh hắn rồi quay lưng bước đi.

Nam nhân ngu người không hiểu sao tự nhiên nàng khóc, con tim không hiểu sao lại nhoi nhói, lại thấy mình đùa giỡn hơi quá nên liền gào lên:

- ta chờ nàng tối mai ở đây...

Thân ảnh đang đi chột khựng lại, quay người lè lưỡi với hấn rồi chạy vọt đi...

Thấy hành động đó của nàng, hấn không khỏi cười khê :

- thật là trẻ con...

...

Sáng hôm ấy, ám vệ kêu nàng ở lại thử bộ đồ để ngày mai còn cử hành đại lễ với trình tự sắc phong thái tử phi bắt nàng phải học thuộc.

Nhìn cả đám danh sách kia, nàng trong lòng vốn vui vẻ nhưng rất nhanh lại cuốn vào sự thật tàn nhẫn.

Nàng đã suy nghĩ cái quái gì thế này... nàng sao lại lãng quên việc này cơ chứ... nàng đến thương mình quốc là để liên hôn chứ không phải đi du lịch... nàng nghĩ thân phận mình là cái thá gì quý giá chứ...

Buồn tủi nàng lết thân người ngồi lên ghế, đôi mắt cún con trực khóc nhìn tờ giấy đẹp đẽ mà từng giọt... từng giọt nước mắt rơi xuống dòng chữ làm nó nhòe dần đi.

Giống như cuộc đời sau này của nàng vậy...

...

Thư phòng, thái tử thương minh quốc Thương tuần liệt đang phê tấu chương thì lão quản gia bước vào thỉnh an rồi nói :

- điện hạ... nên thử hỷ phục rồi...

hấn không chút ngạc nhiên trả lời, đôi tay còn thoăn thoắt cầm bút lông nhỏ phê tấu chương :

- ngày mai rồi sao...

lão gật đầu :

- vâng, thưa bệ hạ...

hấn đứng dừng :

- khỏi cần thử...

lão giật mình :

- sao ạ...

hấn cười lạnh :

- không phải ngươi mới đo số đo của ta năm tháng trước rồi sao...

(mm : nghĩa là thái tử phi kỳ trước là khoảng năm tháng trước đó mới nạp một người mới và vẫn còn tồn tại, nhưng sau khi nàng ấy ngồi chức vị chưa đến một tháng thì đã qua đời, trừ đi nửa tháng để tang thì mới gửi thư đến các trung đẳng vương quốc và đại quốc để đề thân... aiz... mệnh khổ...)

lão trong mắt lạnh dần đi rồi trở nên vô tâm vô phể, hiểu ý trả lời:

- thuộc hạ tuân mệnh...

sau khi lão quản gia lùi ra thì nụ cười trên môi của hấn cũng tắt ngúm đi, không cảm xúc nói một câu rợn người :

- lại thêm một người nữa à...

trong lòng không khỏi xuất hiện bóng dáng con nít kia, aiz... không biết nàng đang làm gì nhỉ...

đang suy nghĩ thì hấn không hề chú ý đến một bóng dáng nhỏ nhắn mặc đồ màu vàng phục sức tú lệ bước vào.

Uỷển chuyển thân mình lượn sau lưng hấn, đôi tay búp măng để lên vai hấn mà xoa bóp, miệng nhỏ thì thổi khí lên lỗ tai hấn :

- điện hạ nha... người đang nghĩ gì thế...

hắn hơi giật mình rồi xoay đầu lại nhìn người nọ.

một khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn, môi đỏ chúm chím, mắt phượng đầy sức quyến rũ nhìn hắn.

nữ nhân chừng 19, 20 tuổi dặt tay lên cổ hắn nở một nụ cười quyến rũ, âm thanh ngọt ngào vang lên :

- người ta mỗi chân quá à...

hắn tỉnh người rồi mỉm cười, ôm vòng eo nhỏ nhắn rồi chuyển người nàng ta ngồi lên đùi hắn.

mỹ nhân thuận thể dựa vào ngực hắn, ngón tay vẽ vòng tròn nũng nịu :

- sao mấy bữa nay chàng không đến chỗ ta nha...

hắn cười cười :

- ta bận chuyện đại sự thiệt mà...

nàng ta liếc mắt ai oán nhìn hắn :

- thiệt không ? hay là đến phòng người khác rồi... nếu thế thì cứ nói thẳng cho thần thiếp biết... sao cứ vòng vo tam quốc thế...

nhìn nước mắt mỹ nhân kiều mị sắp sửa chảy ra, hắn không khỏi thở dài rồi ôn nhu xoa xoa lau đi nước mắt nàng :

- luyến tiếc phi của ta từ khi nào đã mất tự tin như thế rồi... nàng không biết người ta sủng ái nhất vẫn là nàng sao...

mỹ nhân dẫu dẫu môi :

- ai kêu chàng có nhiều thiếp thất như thế chứ... làm lòng người ta không khỏi lo lắng...

hắn ôm nàng ta vào lòng xoa xoa tấm lưng ong :

- ngoan... nàng chỉ cần chờ một thời gian nữa thì ta sẽ tặng nàng chức vị hoàng hậu được không...

trong mắt nàng ta lóe lên tia sáng rồi tắt ngóm đi, khuôn mặt giận dữ, bàn tay hơi đánh nhẹ lên ngực hắn :

- làm như người ta tham lam lắm ý... người ta chỉ muốn bên cạnh chàng thôi...

nàng ta ôm chầm lấy hắn, nhưng khóe miệng không ai để ý mà nở một nụ cười hài lòng ngoan độc.

không uống công nàng hại thảm thái tử phi này đến thái tử phi khác... hừ, dám cướp ngôi vị hoàng hậu của ta ư... ngoài ta ra không ai xứng đáng...

nhìn nữ nhân nũng nịu trong lòng, hắn không khỏi nở nụ cười lạnh...

ả ta tưởng hắn tin tưởng ả sao... mọi nhất cử nhất động của ả đều nằm trong lòng bàn tay hắn... nếu không phải phụ thân ả là tể tướng đương triều thì hắn đã không cho nàng ta vị trí thống lĩnh tam vị trắc phi còn lại rồi... nếu không cũng không phải chừa lại vị trí thái tử phi cho đám người con gái của tứ vị trọng thần thay nhau đớp mồi nhưng không bao giờ chạm đến được dù chỉ là một cọng lông chân...

không khỏi nghĩ đến cô gái kia... có lẽ trên thế gian này chỉ có nàng mới thật lòng với hắn...

3. Chương 3: Đôi Bên Lo Lắng

Tối đến, hắn chạy vội đến chỗ hẹn.

Tự nhiên công vụ ập đến làm hắn không kịp đối phó... không biết nàng còn chờ hắn không nữa...

Chạy đến nơi nhưng lại không thấy nhân ảnh kia đâu, lo lắng tìm khắp nơi nhưng lại bật vô âm tín, hắn một mình trở lại điểm hẹn cũ, ngồi xuống dây ghế, rồi nhìn dân chúng đi qua lại.

Có lẽ... có lẽ lát nữa nàng sẽ đến... chắc nàng bận gì đấy...

...

Bận rộn cả ngày để chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai nàng mệt mỏi dựa hẳn vào ghế.

Mệt chết nàng rồi...

Đang nhắm nghiền mắt chìm vào giấc ngủ thì chợt nhớ đến câu nói hôm qua của người kia.

Trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Hắn sẽ không ngốc như thế chứ...

Nàng thoát lên người một cái áo ngoài rồi nhanh chóng chạy vù ra khỏi dịch trạm bất chấp sự ngăn cản của ám vệ ngoài cửa.

...

Đến khi chạy đến lương đình quen thuộc thì bóng hình nam nhân cũng chẳng thấy đâu.

Trong lòng nàng không khỏi hụt hẫng tủi thân...

Hắn giận nàng rồi sao... cũng đúng... giờ này đã nửa đêm rồi còn ai đứng chờ mình nữa chứ...

Thân hình nhỏ nhắn cô đơn đứng trong đêm tối không khỏi làm người khác cảm thấy xót thương.

Mí mắt nàng sụp lại rưng rưng dường như muốn khóc...

Đang tủi tủi thì một giọng nói nam nhân quen thuộc vang lên :

- Xú nha đầu... sao giờ người mới xuất hiện hả...

Nàng giật mình rồi không quan tâm khoe mắt còn đọng lại vài hoa lệ mà quay đầu nhìn hắn.

Xác nhận đúng là hắn, môi nàng dẫu lên, nước mắt tuôn trào rồi lao đến ôm hắn thật chặt, vừa đánh vào ngực hắn vừa mắng :

- Nam nhân chết tiệt... người đi đâu thế hả... làm bồn nãi nãi lo lắng muốn chết...

Hắn bất ngờ chưa kịp phản ứng, hai tay nàng cầm kẻo hồ lô không biết làm sao để ôm ấp, an ủi nàng.

Chuyển một cây sang tay kia rồi dùng một cánh tay ôm nàng thật chặt, nhẹ giọng xin lỗi :

- Xin lỗi... là ta sai... ta không nên làm nàng lo lắng...

Nàng nâng mặt lên nhìn hắn, vừa khóc vừa cười nói :

- Coi người thật lòng như vậy... bồn nãi nãi tha thứ cho người đấy...

Hắn nở một nụ cười thật tươi :

- Vậy hài tử cũng phải cảm tạ nãi nãi nhiều nha...

Nàng như bà cụ non xoa xoa đầu hắn:

- Tiểu hài ngoan lắm...

Lúc này nàng mới chú ý đến hai cây kẻo hồ lô trên tay hắn, nghi hoặc hỏi :

- Người lấy hai cái cây này đâu ra thế ?

Hắn gờ gờ lên cười cười :

- Ta nghĩ nàng đói bụng nên mua về cho nàng ăn đó...

(mm: quảng cáo cắt ngang: khi bạn đói bụng thì hãy ăn một cây kẻo ngào đường , đảm bảo bạn sẽ không còn đói bụng nữa mà chắc chắn 100% sẽ chuyển sang... đau bụng, ăn hai cây thì... thì... (tự tưởng tượng))

Nàng vui vẻ :

- Thật sao...

Nhưng rất nhanh nghi ngờ :

- Giữa đêm mà cũng còn bán kẹo hồ lô á ...

Hắn mặt dày :

- Đương nhiên là còn... thế nàng nghĩ hai cây kẹo này từ đâu lòi ra chứ ?

(mm : đương nhiên là nửa đêm đập cửa nhà người ta, ép người ta làm hai cây kẹo trong khi còn chưa tỉnh ngủ ấy mà...)

Nàng gật gật đầu tin tưởng:

- Người nói cũng đúng...

Hắn sợ nàng còn hỏi han lung tung nên quát lên đốc thúc:

- Vậy rốt cuộc ăn hay không... không ăn thì để ta xử một mình vậy....

Nàng vội vàng giựt lại rồi trừng mắt nhìn hắn :

- Nam nhân ai lại ăn kẹo hồ lô... tốt... tốt nhất mình ta hi sinh ăn hết hai cây nha...

Hắn mặt ủ dột nhìn nàng :

- Nhưng đó là tiền ta trả mà... chẳng lẽ ta không hưởng được miếng nào sao ?

Nàng suy nghĩ, mắt đảo được một vòng rồi búng tay một cái :

- Hay vậy đi... ta ăn... người ngắm nhé...

Hắn không khỏi nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ :

- Vậy còn ác hơn không ăn...

Nàng nở nụ cười đều rồi rất nhanh liếm hai đầu hồ lô, xong đưa trước mặt hắn một cây :

- Đây... người ăn đi...

Hắn run cả người, xòe tay đẩy cây kẹo trước mặt ra:

- Nàng... nàng thật mất vệ sinh...có giỏi thì ăn hết đi...

Nàng không khỏi gật đầu vui vẻ, cầm tay hắn rồi nhìn như ân nhân sống.

Hắn tốt quá nha...

(mm : không phải ca tốt mà là do tỷ mất vệ sinh quá đấy ạ...)

Mặt cười híp cả mắt nàng vui vẻ lần lượt ăn hết hai cây, ăn xong vẫn nhìn chằm chằm hắn.

Đang ngắm cảnh trời, hắn liền bất chợt quay đầu lại nhìn thì bất gặp ánh mắt đang lén phéng nhìn hắn, trong lòng không khỏi sinh ra ý tứ đùa dai.

Lấy tay xoa xoa cằm, hắn nhếch môi, nháy mắt một cái rồi nói :

- Sao thế ? nhận ra sự quyến rũ vĩ đại của ta rồi sao...

Nàng trợn mắt nhìn hắn, môi hơi mếu khinh bỉ :

- Ăn gì mà tự tin quá vậy ?

Hắn trả lời :

- Đương nhiên là ăn cơm chùa như nàng nha !

Nàng cãi :

- Ai nói ta ăn cơm chùa ! ta ăn cơm trả tiền đằng hoàng nha !

- Thiệt không ?

Hắn giở giọng nghi ngờ.

Nàng khẳng định :

- Bốn nãi nãi nói một là một, nói hai là hai...

Hắn nở nụ cười âm mưu đạt được :

- Vậy nàng cũng tự tin quá đáng như ta rồi còn gì...

Nàng ngó người rồi ghen hòng như hắn...

Hắn mặt không đỏ rồi lấy cánh tay ôm chặt vai nàng, đầu dựa vào dụi dụi :

- Chúng ta thật hảo là phu thê trời sinh nha !!!

(mm : ọe...)

Môi run rẩy, nàng sớm đã nổi da gà toàn thân, lắp bắp :

- Người quá mức vô sỉ rồi... còn lợi hại hơn sư phụ ta nữa...

Hắn giương mắt cún con lên nhìn nàng :

- Thế có muốn nhận ta làm sư phụ rồi tiện thể kết làm phu thê luôn không ?

Nàng lấy tay sờ lên trán hắn làm lòng hắn không khỏi lảng lảng, rồi cực kỳ vô tình dí trán thật mạnh làm hắn không đau nhưng vẫn la lên thật lớn, hai bàn tay ôm lấy cái trán đỏ hỏn rồi mắt rơi lệ nhìn nàng như thê tử bị phu quân bỏ rơi :

- Sao nàng lại làm thế ! nàng biết đau lắm không hả.

Nàng lại gần rồi xách tai hắn lên mắng:

- Làm thế để cho người tỉnh lại ấy mà... nam nhân gì đâu mà tự kỷ thế chứ.

Hắn không nhịn mà cãi lại :

- Thế nàng đã thấy nam nhân nào tự kỷ mà đẹp trai hơn ta chưa... tưởng muốn tự kỷ là tự kỷ được à !!!

Nàng chỉ tay vào mặt hắn không nói nên lời :

- Người... người...

Hắn xáp lại gần nàng, vỗ vỗ lưng an ủi :

- Nương tử, bình tĩnh lại nha, phu quân xương xương...

(mm : đối xứng hô quá nhanh...)

nàng muốn ngất xỉu vì quá giận thì hắn ôm chầm lấy, đỡ người nàng, làm như lo lắng la lên :

- Nương tử... nàng hảo tỉnh lại... nàng mà xỉu thì phu quân không dám đảm bảo sẽ làm gì nàng đâu nha...

Nàng xác chết sống lại rồi cóc đầu hắn một cái :

- Cái tên sắc đằm chết tiệt này... có ngày bốn nãi nãi cắt cái *pip pip* của người cho hết lớn lối đấy...

Hắn gào khóc ôm lấy chân nàng :

- Nương tử đừng hời... cẩn thận tín phúc của nương tử sau này chứ...

Lúc này nàng lửa giận ngập đầu... khí huyết công tâm... ngất xỉu tại chỗ...

Ta...ta hận...

...

Sáng mai lúc tỉnh dậy thì nàng bất ngờ khi thấy mình đang nằm nghỉ tại giường của mình.

Bò người ngồi dậy nàng nghi hoặc tìm kiếm chỗ sai nào đấy thì phát hiện có một phong thư để lên cái bàn bên cạnh giường.

Cầm lên... không có ghi tên người gửi...nàng xé phong thư ra xem thì thấy một tờ giấy... trên giấy ghi...ghi...

Nương tử yêu dấu... phu quân chờ nàng tối nay ở chỗ cũ nhé... phu quân sẽ tự nguyện cởi sẵn đồ để thê tử bắt nạt phu quân... phu quân đáng yêu gửi

4. Chương 4: Phong Ba Nổi Lên

Đến buổi tối.

Sau khi trải qua bao quá trình phức tạp rồi bái đường thành thân thì nàng được một đám cung nữ dẫn đường rồi đưa vào phòng tân hôn chờ thái tử đến động phòng.

Nàng ngoan ngoãn ngồi chờ, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ...

Hi vọng tên ngốc kia sẽ không đến...

...

Một bức tường hoang vắng nào đó ở đông cung, một bóng nam nhân trẻ tuổi và một lão nhân đứng ở đó.

Lão nhân mở miệng trước :

- Điện hạ... người đi đâu thế... tân thái tử phi mới cưới thì phải làm sao đây.

Nam nhân nhìn lão :

- Đây đâu phải lần đầu ta bỏ tân phòng đâu mà người ồn ào thế...

Lão hơi e ngại nhưng cuối cùng vẫn hỏi :

- Thế lão phải giải thích với thái tử phi như thế nào...

Hắn vô tâm nói :

- Cứ nói ta đang thị tẩm trắc phi nào đó là được...

Nói xong không thèm nhìn khuôn mặt khó coi của lão nhân mà dùng khinh công bay nhanh đến điểm hẹn.

...

Hắn không hề biết rằng, chính câu nói này ngày sau sẽ làm nàng và hắn ngày càng cách xa nhau hơn, rồi cuối cùng phải hối tiếc tìm đau như rút muối nhìn nàng gả đi cho nam nhân khác...

...

Nàng ngồi chờ trong tân phòng chừng nửa canh giờ thì một cung nữ mở cửa bước vào, dùng một giọng nói khinh người với nàng :

- Thái tử phi ! tối nay người phải ngủ một mình a... thái tử tối nay bận thị tẩm trắc phi rồi...

Ấm vệ đứng bên cạnh nàng không khỏi nhăn mày khó chịu, rồi nhìn đến bóng dáng nữ nhân đang ngồi trên giường kia.

Đột nhiên nàng ta với tay cầm lấy khăn hỉ rồi kéo xuống, người nằm dựa hết lên giường ngái ngủ một cái, đôi mắt lười biếng nhìn nữ tử đang há hốc mồm kia :

- Còn gì để nói không...

Nàng ta vô thức lắc đầu quày quạy :

- Dạ không... a không, nhưng mà thái tử...

Nàng lông mày nhăn lại :

- Ta không có điếc... người lui ra đi...

Ả nô tỳ hơi hoảng loạn, chưa kịp cúi chào thì đã chạy vội ra ngoài.

Miệng lẩm bẩm :

- Đúng là không có chút lễ nghi nào... y chang thằng cha chủ nhân của nó vậy...

Nói xong xoay người lại, nhìn Tiên Y :

- Đói không ?

Nàng ta lắc lắc đầu.

Nàng không quan tâm câu trả lời mà đứng lên, tiến đến chỗ bàn đựng đầy thức ăn mà ngồi xuống, rồi ngoắc tay kêu nàng kia qua đây.

Nàng ta nghi hoặc bước đến.

Nàng mở miệng nói :

- Tháo đồ trang sức trên tóc dùm ta đi... nặng muốn chết đi được...

Ngây ngốc nghe lời cởi từng bộ trang sức rườm rà trên tóc ra rồi để chúng ở một bên bàn.

Nàng đứng dậy cởi cái bộ quần áo 7 lớp trên người, cởi được chừng 5 lớp áo thì nàng mới dừng lại rồi tiếp tục ngồi xuống ghế.

Giơ tay cầm lấy bình rượu, đổ xuống ly, rồi nâng lên uống một ngụm, nàng nở một nụ cười thâm sâu khó hiểu, khẽ thì thào :

- Tiên Y...

- Vâng...

- Người có bao giờ cảm thấy mệt mỏi không ?

Lòng như có gì đó dao động :

- Không có...

Nàng cười nhẹ :

- Coi bộ người là người vô tâm nhỉ ?

Nàng ta im lặng.

Nàng lấy một cái bánh xếp trên đĩa, bỏ vào mồm rồi nhai nhai, lời nói ra không biết cho người khác nghe hay cho chính bản thân thay:

- Đời người chỉ vốn vẹn có vài chục năm, nếu không biết trân trọng thì đến khi mất đi sẽ phải hối tiếc đấy...

Tiên Y toàn thân hơi run lên rồi rất nhanh trở lại lạnh lùng như cũ.

Nàng lại hỏi :

- Người có từng yêu ai bao giờ chưa?

Không hiểu sao trong lòng nàng ta lại có cảm giác như muốn mở rộng cánh cửa trái tim đã đóng băng từ nhiều năm trước:

- Đã từng...

- Người đó thế nào ? tốt không ?

Nàng hỏi.

Lời nói ra như lẩm bẩm :

- Rất tốt... rất tốt... người ấy là người tốt nhất trên đời mà thần từng gặp...
- Người đó tốt như thế tại sao hai người lại không đến với nhau...

Ngước mặt lên trời, tiên ý khê thở dài :

- Người ấy chỉ xem thần như kẻ thế thân thôi...

Nàng cười cười như trêu người :

- Người đó đã từng níu kéo...

Nàng ta cười cười như muốn khóc đi, như muốn nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc ấy :

- Níu kéo thì đã sao chứ... thần rất tham lam... thứ thần muốn không chỉ là một phần trái tim của người ấy... mà chính là trọn vẹn yêu... trọn vẹn cứng chiều...

Nàng khuôn mặt buồn bã :

- Ít ra người còn tốt hơn ta...còn có mối tình mà thương nhớ...

...

Hai người cứ thế người đáp kẻ hỏi đến xuyên đêm...

...

Lúc này đây có một nam nhân cô đơn lẻ bóng đang ngồi trong lương đình.

Những giọt mưa xuân nhẹ nhàng khê phát lên tấm lưng mỏng manh nhưng rắn chắc của hắn.

Nàng ấy lại đi đâu rồi... chắc chút nữa sẽ đến...

...

- Cứ thế... cứ thế ai đó ngây ngốc một mình ngồi chờ ở lương đình trọn vẹn nguyên đêm, để chờ một nữ nhân
- người đã trở thành thê tử của chính mình mà không hề hay biết...

...Mà cũng có lẽ cả đời cũng không biết...

...

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên đến đỉnh nhưng nàng vẫn chưa thềm tỉnh dậy, một đám nữ tỳ không cần gõ cửa mà đã tiến vào, mở miệng kêu nàng dậy :

- Thái tử phi, tứ vị trắc phi có lệnh, triệu người đến gặp các nàng...

Nữ nhân nằm trên giường không thềm quan tâm biếng nhác nhích.

Đúng lúc tiên ý bước vào, nhìn thấy đám nữ tỳ vô lễ trong phòng thì không khỏi nhăn mày.

Lại nhìn nữ nhân vô tâm vô phể, trời đánh cũng không tỉnh kia thì liền thở phào nhẹ nhõm.

Lẽ ra hôm qua nàng phải về rồi nhưng vì lo cho diệu liên nên đã gửi tín thư bồ câu cho chủ thượng để ở bên cạnh nàng ta thêm một năm nữa, đương nhiên phần lớn là nghiêng về cảm tình hơn thấy.

Nâng giọng nói lên :

- Tỳ nữ vô lễ, dám vào phòng thái tử phi mà không xin phép, biết tội chưa hả !!!??

Đám tỳ nữ giật nảy mình rồi quay lưng lại.

Khi thấy rõ là ai thì một tỳ nữ ăn mặc đẹp hơn hẳn tiến lên, nhìn nàng khiêu khích :

- A, tưởng ai, hóa ra là nô tì thiếp thân của thái tử phi nha...

Nàng hơi nhú mi :

- Người là ai ?

Nàng ta làm bộ tỉnh lại, chân hơi khom xuống chút xíu rồi tự đứng dậy, phất phất khăn tay trên tay, cao giọng nói :

- Ôi, quên giới thiệu... ta thân phận thấp kém... chẳng qua là tỳ nữ thiếp thân của luyện trác phi – người đứng đầu trong tứ phi của thái tử thôi.

Nàng ngạc nhiên rồi cười lạnh :

-Ồ, tưởng gì... tưởng nhân vật nào lớn mật... hóa ra chỉ là thiếp thất thôi à...

Nàng ta trán hơi nhăn lại, trợn to mắt nhìn nàng, ngón tay vô phép chỉ thẳng vào mặt :

- Người... người dám vô lễ... người có biết luyện trác phi của ta là ai không hả !!!???

Nàng miệng cười băng quơ nói :

- Đương nhiên ta biết nàng ta là thiếp thất rồi... không cần nhấn mạnh thân phận thấp hèn đó đâu... đúng là chó cậy mặt chủ... mà còn cậy lộn vào người thấp kém nữa chứ...

Nàng ta môi hơi run run lên, rồi quay người bước ra khỏi cửa :

- Cái xú nô tì chết tiệt... người hãy nhớ những gì người nói ngày hôm nay... chủ tử của ta sẽ không bỏ qua đâu...

Nàng đứng trong phòng nhìn bóng nàng ta sắp khuất dần sau cánh cửa mới cất giọng :

- Tự nhiên !

Đám nô tỳ đứng trong phòng bối rối không biết làm sao, cuối cùng một người dẫn đầu bước đi, cả đám cũng rối rít theo sau, trước khi đi còn liếc xéo nàng một cái.

Nở một nụ cười khinh bỉ :

- chủ nào tở nấy...

Lại quay đầu nhìn người vô tâm vô phé đang nằm trên giường kia thì nàng không khỏi lắc lắc đầu cười khổ.

Nàng đúng là người ưa ngược mà... hết người trao cho cảm tình rồi hay sao mà lại trao cho người này cơ chứ...

5. Chương 5: Thiếp Thất Dẫn Mặt

Trong một sảnh đường rộng lớn, mấy chục nữ nhân đang ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, ngồi trên ghế chủ là bốn nữ nhân sở hữu nhan sắc tuyệt mỹ, trang sức đồ đạc trên người đều nổi bật hơn cả.

Mỗi người một vẻ, ngàn vạn người mê.

Đang nói chuyện vui vẻ thì một nữ tỳ bước vào, rồi bước đến hàng ghế chủ, lại gần một mỹ nhân áo vàng ngồi ở giữa - cũng là người đẹp nhất trong bốn người, thì thầm bên tai.

Đám nữ nhân còn đang nghi hoặc thì liền giật nảy mình.

Xoảng...

Nữ nhân vốn đang bình thản, vui đùa cầm một ly trà làm bằng lưu ly cống phẩm thì liền trở mặt dùng sức giục ly trà xuống đất làm nó bể thành nhiều mảnh.

Nàng ta rít lên :

- người nói lại lần nữa...

nữ tỳ kia vẻ mặt sợ hãi lập tức quỳ xuống, nhưng khoe miệng không ai thấy được mà trở nên nham hiểm, gào khóc :

- nương nương... nô tỳ nói thiệt a... cái vị thái tử phi kia đúng là không xem người ra gì... còn tỳ nữ của nàng ta nữa chứ... nàng ta dám chố cây mặt chủ... ý chủ nàng ta là chủ nhân đông cung mà cười ầm lên, mắng nhiếc chửi xéo người chẳng qua chỉ là thiếp thất nô bộc... bản thân không bằng con chố... xin người minh giám...

nàng ta toàn thân run lên, bàn tay nhỏ nhắn tinh xảo trong tay áo nắm chặt lại, gay gắt nói :

- khôn thật, dám coi thường bốn cung... dám đem bốn cung so sánh với những con thiếp tầm thường kia sao...

đám nữ nhân vốn đang nhàn nhã, mang dáng điệu không liên quan đến mình bỗng khuôn mặt đổi sang màu gan heo.

Như có như không táo tợn liếc nhìn nữ nhân không biết nể mặt người khác kia.

Hừ.. xú tiện nhân... nhà ngươi cũng chẳng khác bọn ta lắm đâu... cũng đều là những con thiếp hèn mọn ai ai cũng xem thường...

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng nhớ đến thân phận của phụ thân nàng ta thì các nàng đành nuốt hận, tích tụ trong lòng.

nô tỳ kia gật gật đầu như già tỏi :

- đúng đó nương nương... thật ra còn nhiều lời nói khó nghe nữa nhưng vì sợ nương nương nổi giận quá mà làm tổn hao thể lực nên nô tỳ không dám nói ra.

Nàng ta phất tay ngăn lại cái miệng đang bô bô của nô tỳ kia :

- im đi... đừng nói nữa... người đâuuuu...

một gia nhân lập tức tiến vào, thỉnh an một cái rồi mở miệng nịnh bợ hỏi :

- luyến phi nương nương không biết người có gì sai bảo thuộc hạ ạ...

nàng ta dựa người vào một bên ghế, đôi mắt híp lại lóe lên tia độc ác :

- kêu thái tử phi cao cao tại thượng kia lập tức lùi dậy đưa đến sảnh đường... không chịu dậy thì ép nàng ta dậy... dùng hết mọi thủ đoạn cho bốn cung...

- tuân mệnh nương nương...

hắn ta không thèm quan đến đối phương là ai mà cực kỳ quen tay quen chân lùi ra, rồi sai mấy chục hạ nhân đi theo gã bắt người.

hắn còn chưa kịp bước ra khỏi cửa thì một bóng dáng nữ nhân áo đỏ tiến vào.

- không cần trách phi phải khổ công mà đón bốn cung...

Cả đám nam nhân đang xông xáo định tiến ra với cả đoàn nữ nhân đang ung dung trò chuyện đều không nhin nổi mà ngược mặt nhìn nữ nhân áo đỏ vừa tiến vào.

Khuôn mặt tinh xảo tú mục, đôi mắt phượng long lanh xinh đẹp nhưng có thần, mũi thẳng thon dài, môi mỏng không cần son mà vẫn hồng hồng đến mê người, áo lụa đỏ thêu phượng che đi làn da trắng hồng nõn nà có thể nhéo ra sữa.

Nàng ta đính xác là một mỹ nhân có nhan sắc xinh đẹp hiếm có, khó ai sánh bằng.

Trong khi đám nô bộc còn đang ngây ngốc thì đám nữ nhân phùng phùng lửa ghen tuông nhìn mỹ nhân trẻ đẹp mỹ miều.

Một trác phi mặc áo màu tím ngồi bên phải, tỏa ra anh khí bức người mở miệng hỏi :

- nữ nhân to gan ! ngươi là ai mà dám vô lễ như vậy !!!

nàng cười lạnh :

- không phải người các ngươi đang tìm kiếm sao ?

- cái gì !!!??? người... người là thái tử phi ?

đám nữ tử giật cả mình.

nàng không trả lời như ngầm thừa nhận.

luyện tuyền như còn đang lửa giận ngập đầu, muốn tìm ai đó xả giận thì nở nụ cười cực thỏa mãn, xong nhìn nàng khiêu khích :

- cũng tốt... người dám tự dẫn thân mình đến đây... ta chỉ sợ người trốn chui trốn nhủi không dám gặp mặt bổn cung ấy chứ...

nàng cười một cách đáng sợ :

- trốn tránh ? xì... đó không phải là phong cách bổn cung... à đúng rồi, còn nữa...

nàng ta nhiều lắm mà nhưng vẫn nghi hoặc hỏi :

- cái gì !!!???

nàng làm động tác đuổi đuổi chân :

- ta đường đường là thái tử phi mà phải chịu cảnh đứng nói còn các người thì được ngồi à...

nàng ta nở một nụ cười lạnh, sai một nô tỳ :

- người đầu... sao còn không mau đem cho thái tử phi nường nường của các người một cái ghế nào không dùng đến đi...

nô tỳ cực phối hợp diễn trò :

- ghế nhà vệ sinh được không ạ...

nàng ta cười mỉa, hài lòng nhìn ả nô tỳ cận thân :

- người thật là... sao lại nói thế... dù sao nàng ta cũng là...

nàng nói :

- khỏi cần...

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nàng bước từng bước dài qua thảm giữa sân mà tiến đến ghế chủ vị.

Đứng trước mặt nữ nhân áo vàng, nàng nở một nụ cười đúng chuẩn người ta khó phòng ngừa, phút chốc cầm lấy nàng ta, vận công rồi đẩy nàng ta ngã nhào ra khỏi ghế rồi nằm xấp xuống thảm nhưng.

Đám người đều há hốc mồm nhìn chằm chằm cảnh tượng không thể tin nổi xuất hiện trước mắt.

Ôi trời ạ... cảnh tượng mà các nàng chỉ dám mơ trong những giấc ngủ bỗng xuất hiện cực kỳ chân thật trước mắt, thậm chí còn có phần hung hăng, dã tính hơn.

Một tiếng thét lên đầy lo lắng của nữ tỳ làm cho bọn nàng tỉnh lại nhanh chóng nhưng trong lòng vẫn xót lại dư âm thỏa mãn vui vẻ.

- nường nường... nường nường người có sao không ?

nữ nhân còn đang ngơ ngác lập tức vùng tay lên ngăn trở, ngón tay không tin chỉ lên bóng dáng nữ nhân áo đỏ đang ngồi đằng hoàng lên chỗ đáng lẽ ra là của mình cách đây vài giây.

- tiện nhân vô lễ... người... người dám thất lễ với bổn cung...

nàng cười lạnh một tiếng rồi từ đâu rút ra một thanh chủy thủ nhỏ, dùng sườn kiếm khê đẩy ngón tay đang chỉ vô mặt của nàng.

- trác phi nên bình tĩnh lại a...

nàng ta lập tức sợ hãi ôm chặt lấy ngón tay vừa bị chủ tử đung qua, lật qua lật lại tìm kiếm sợ lưu lại vết thương, muốn dùng ngón tay để chỉ lần nữa nhưng rất nhanh rút tay lại.

nàng cười cười :

- hèn là người rút ngón tay lại kịp... nếu không ta sẽ không đảm bảo nó còn tồn tại trên bàn tay tuyệt đẹp của người đâu...

Trong lòng không khỏi rùng mình, mồ hôi ướt đầm bàn tay nhưng vẫn ương ngạnh cãi lại :

- bỗn... bỗn cung mà có mệnh hệ gì thì thái tử sẽ không tha thứ cho người đâu...

nàng không nhin được mà cười khê, lại gần tai nàng ta nói lời ám muội nhưng nội dung không hề ám muội chút nào :

- bỗn cung cũng nói cho người biết... ta mà có mệnh hệ gì thì phụ thân của ta cũng quyết không tha thứ cho thương minh quốc các người đâu...

nàng ta toàn thân run rẩy, chỉ tay vào mặt nàng :

- người... người...

liếc nhìn một cái, nàng chìa ra một ngón tay rồi dùng sức thật mạnh phách một cái lên ngón tay nàng ta.

Aaaaaa....

Một tiếng la thảm thiết vang lên.

- người... người dám...

cầm lấy ngón tay đang sưng đỏ của mình lên nàng ta oán hận nhìn nàng.

nàng lại gần nàng ta rồi cúi người xuống :

- trên đời này có cái gì mà ta không dám... tốt nhất là người hãy cư xử đàng hoàng một chút... nếu không ta cũng không chắc dòng tộc nhà người sẽ còn tồn tại hay không đâu...

nói xong nàng không quan tâm mà quay lưng lại, chỉ mặt từng người còn lại :

- các người tốt nhất cũng đừng nên làm gì quá quắt... người không phạm ta, ta không phạm người... các người cũng yên tâm... ta hoàn toàn không có một chút hứng thú nào với cái quyền lực với đầu đá chốn hậu cung... cho nên tốt nhất tránh xa ta ra một chút... được chứ ?

đám nữ nhân còn lại mồ hôi lạnh vốn đã ướt nhẹp sau lưng lập tức gật đầu như giã tỏi, ngoan ngoãn như mèo con đứng sang một bên.

Các nàng cũng đâu có ngu... muốn bắt nạt cũng phải biết lựa người mà bắt nạt... hai thái tử phi đời trước tuy thân phận cao quý nhưng chẳng qua chỉ là xuất thân từ trung đẳng vương quốc... còn vị thái tử phi lần này lại là con gái của đại tướng quân đại quốc, có họ hàng chặt chẽ với hoàng thất diệt quốc... các nàng thật ra cũng chẳng dám động chạm vào, ai bảo cái con luyện phi ngu ngốc này không biết lượng sức đung vào tổ ong chứ.

...

Hài lòng với thái độ của bọn họ, nàng xoay người bước ra khỏi sảnh đường.

Nhìn theo bóng dáng đã khuất sau cánh cửa, nữ nhân áo vàng đang nằm trên đất liếc mắt ngoan độc như đang suy tính âm mưu.

Ta sẽ nhớ mỗi nhục ngày hôm nay, người đừng nghĩ sẽ sống khỏe với ta...

Nữ tỳ bên cạnh cũng mặt xám đi vì sợ hãi nhưng vẫn lo lắng cho chủ tử nên đành ngồi xuống dìu nàng ta dậy, mở miệng hỏi :

- chủ tử... chủ tử người có sao không ?

một cái tát thật mạnh giáng lên má nàng ta, gào lên:

- người im mồm cho ta !!!???

nói xong đứng dậy bước ra ngoài tiền sảnh, tuy có chật vật nhưng vẫn hiên ngang bước đi.

Nữ tỳ ôm mặt té xuống sàn nhà.

Vì dùng lực quá mạnh cộng thêm móng vuốt nhọn cào qua nên da mặt nô tỳ ấy trở nên nhợt nhạt, máu chảy nhiều đến nỗi lan ra cả váy.

Nàng ta không khóc... ngoan độc nhìn bóng dáng áo vàng mà nở một nụ cười cay độc.

6. Chương 6: Gặp Lại Người Cũ

Từ lúc xảy ra tranh chấp với đám thê thiếp kia thì thời gian cũng lặng lẽ trôi qua được 3 ngày.

Một bóng người nhỏ nhắn ngồi trên ghế đá nhỏ, đôi mắt trong veo như không xác định được phương hướng nhìn về phía xa xăm, đôi tay nâng má mằm mằm hồng hồng.

Nữ nhân đằng sau thở dài một cái, nàng cực kỳ nhanh nhạy bắt chước theo lời nàng ta nói với khuôn miệng đầy biểu cảm:

- Chủ tử sao ngài chẳng có việc gì để làm thế hả, cả ngày chẳng làm cái gì ra hồn... không ăn thì lại ngủ... không ngủ thì lại tự kỷ thần thờ ngồi ở đây... người cũng nên hoạt động một chút cho cơ thể gân cốt... nếu không thì sẽ có ngày bị lão hóa sớm đấy...

Đang nói giữa chừng thì nàng ta phát hiện hành động của nàng, không nhin nổi mà hét ầm lên :

- Chủ tử !!!??? người làm cái gì thế... người đằng hoàng cho nô tỳ thấy được không... ôi, người ra mà xem... chủ tử nhà ai cũng đoan trang hiền thực... ai mà như... chủ tử !!!!

Nhìn vị nữ tử thái độ không một chút hối cải kia mà nàng tức muốn điên lên.

- Gì ?

Nàng ngậy thơ nhìn nữ nhân mới 20 tuổi đầu đang dùng một tốc độ nhanh hơn tên bắn hóa thành một bà cụ 60.

- Sao người có thể vô lương tâm thế hả ?

Nàng cãi lại :

- Vô lương tâm tốt chứ sao... không thèm quan tâm người ta trên chợ mà vẫn bơ đời hưởng thụ...

Nàng ta mặt giật giật, hỏi ngược lại nàng :

- Có biết cái hành động đó gọi là gì không ?

- Là gì?

Nàng tò mò.

Nàng ta mặt khinh khỉnh trả lời :

- Cái đó đã vượt quá phạm trù vô lương tâm rồi... nó đang sắp vượt qua mức sâu gào rồi đấy...

Nàng chu chu môi khó hiểu :

- Sâu gào với vô lương tâm có gì khác nhau a... mà sâu gào thì sao, có đụng chạm ai đâu mà sợ...

Dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn nàng, phán một câu :

- ...Lây thêm bệnh vô sỉ rồi đấy...

- Gì chứ !!!

...

Cuộc sống ” nhàn hạ ” của nàng cứ thế êm ả trôi qua...

...

Một tháng sau, lễ hội hưởng cảnh quốc hoa ” đầu sư tử ” của thương minh quốc diễn ra.

(mm : nói dân gian là hoa bồ công anh ợ... :v)

Người dân trong vương quốc đều nhộn nhịp cùng nhau đến những cánh đồng lúa trải rậm khắp lãnh thổ, những đóa sư tử đầu nở rộ đẹp đẽ.

Tuy quốc hoa không có mùi hương ngào ngạt như hoa hồng nhưng đổi lại mỗi khi hoa nở thì hàng ngàn những bông hoa nhỏ xù xù mềm mại đều lần lượt tách ra khỏi chủ mẫu rồi bay bay theo làn gió, bập bênh trôi nổi khắp các đồng bằng, ruộng lúa chín vàng.

Những đứa trẻ con thì dùng lá dâm bụt trộn với một loại bột được dùng để giặt đồ, đổ thêm chút nước để làm thành chai nước bong bóng.

Miệng nhỏ nhắn đáng yêu chu chu môi thổi qua tấm màn nước giặt bầy sắc để tạo nên những bong bóng bằng nước đẹp lung linh theo làn gió mà bay đi tứ xứ.

Hoa sư tử kết hợp với chùm bong bóng nước bay bay theo làn gió tạo nên một khung cảnh lãng mạn xinh đẹp ủa hạ nắng vàng.

Cũng theo những bộ truyện ngựa ngáy tâm hồn khác thì cảnh càng đẹp, thời tiết càng tốt, trời càng về khuya thì những vụ mờ ám ngoại tình lại bắt đầu sinh sôi nảy nở với một tốc độ chóng mặt.

Nam thanh nữ tú thay nhau hò hẹn đến những thung lũng xinh đẹp, chọn nơi rừng gú làm nhà, yên tĩnh làm hương vị.

Giống như nữ chính chúng ta hiện tại vậy, hiện cô nàng đang nhón chân đi từng bước qua một bờ suối sau khi cố gắng vượt rào qua bức tường xây quanh đông cung.

Lấy tay nhỏ xoa xoa nếp áo nhăn nhúm, nàng nhún nhảy vui vẻ đi qua hàng loạt trận pháp phức tạp của cửu luân tử tinh trận được thiết trí tinh diệu ở khu rừng bao bọc hoàng cung thương minh quốc.

Hừ ! tuy nàng vô dụng nhưng dù sao cũng là con cháu của ngọc gia huyền thoại nổi tiếng về trận pháp... cái thứ trận pháp cấp một này cũng chẳng làm khó gì được nàng...

...

Sau khi thời gian trôi qua được một khắc thì nàng cuối cùng cũng vượt qua được khu rừng.

Tên trận pháp sư chết tiệt... cái thứ ần ở gì nhỏ mọn thế... sắp ra khỏi khu rừng thì nàng chợt phát hiện ra một trận pháp rất hiểm độc... hừ hừ nếu mà nàng không kịp nhận ra thì đã trở thành một con nhím rồi...

Ta hận... ta hận...

(mm : có lão già nào đấy đang ngồi ăn thịt nướng ở hang động đang hắc xì liên tục...)

...

Đi qua khu rừng thì xuất hiện một cánh đồng bồ công anh tuyệt đẹp.

Màu trắng tinh khiết bao phủ khắp từng mảng từng mảng, những ngọn đồi xa xa cũng tràn đầy sắc trắng tinh khôi.

Những bông hoa nho nhỏ li ti khẽ bay bay theo làn gió, xòa lên tung bay khắp không trung.

Thỉnh thoảng có thể thấy vài cây táo rừng đã tồn tại vài chục năm đứng vững vàng trên triền đất, những quả táo chín đỏ mọc đầy trên cây, nặng trĩu đến nỗi suýt một sai tay nữa là rụng đến đất mẹ.

Tay nhỏ nhắn khéo léo ngắt từng trái một bỏ vào một túi nhỏ bên hông.

Sờ sờ cái túi đầy ụ rồi nàng mới luyến tiếc buông tha, phóng khinh công bay thẳng đến khu phố phồn hoa cách đây nửa dặm.

Trời chiều mềm mại chiếu ánh sáng lên bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu ấy như muốn khắc sâu vào tâm khảm người nào đó đang ngẩn nhìn với trái tim đang rung động nhẹ nhàng.

...Cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng rồi...

...

Nàng nhanh nhẹn len lỏi qua dòng người đông đúc để đi đến chỗ hẹn cũ.

... Không biết hắn còn chờ nàng không...

Dù sao thì cũng cả tháng không gặp nhau rồi...

Aiz... thật khổ...

Lúc nàng còn đang vừa nghĩ vừa đi thì không biết từ lúc nào đã đến đoạn sông hẹn cái người kia rồi.

Nhìn bóng lưng cô tịch đang ngồi quay lưng trước mặt lòng nàng không khỏi cảm thấy ảm áp.

Nhiều lúc làm tên gốc cũng không tệ nhỉ...

(mm : ca ấy không phải tên gốc đâu ạ... :v)

Đôi môi nở một nụ cười thật đẹp, miệng khẽ nói :

- Người vẫn đợi ta sao...

...

Hắn còn đang ngơ ngác buồn buồn ngồi trên ghế đá thì chợt nghe có ai gọi mình từ sau lưng, nhú mảy khó chịu định mắng thì chợt im lặng nhìn bóng dáng mong chờ từ lâu.

Những lời muốn nói dường như quên hết đi, lúng túng không biết nói gì nhưng cuối cùng cũng mở miệng hỏi :

- Người còn nhớ ta sao ?

Nàng cười cười, rồi nhảy qua ban công, đặt bàn tọa xuống ghế đá, nháy mắt đưa tình với hắn :

- Nhớ bỗng đại gia hửm...

Miệng hắn co gập nhưng vẫn cố làm biểu cảm ngây thơ, mặt hơi ửng đỏ, quay mặt đi:

- Người nói gì thế...

Lấy ngón tay giữ cằm hắn rồi xoay mặt hắn lại đối diện với nàng, ngón tay hư hỏng đưa lên xoa xoa môi mềm của hắn:

- Thật chứ!?

Hắn không tự nhiên cúi đầu xuống lẩm bẩm:

- Biết rõ rồi còn hỏi...

Nàng giả ngu, đôi tai hơi kéo đến gần miệng hắn:

- Hửm...

Lòng hắn giận bốc khói xèo xèo lên, nhưng chợt nghĩ ra chủ ý gì đấy, đôi mắt lóe lên tia gian xảo rồi rất nhanh biến mất.

Hắn ám muội nói:

- Đó là...

Lời còn chưa nói xong thì hắn liền hạ một nụ hôn thật nồng hậu lên má nàng làm nó ửng đỏ cả lên.

Nàng phản ứng rất nhanh lấy tay che lại, lùi xa hắn ra.

- Người... người...

Hắn nháy mắt:

- Người muốn đáp án còn gì...

Đôi môi run rẩy, nàng lấp bắp phát ra câu nói làm hắn tức hộc máu:

- Người ở dơ quá! Nước miếng không đây này...

Không tin nổi nhìn nàng, hắn kéo mặt nàng lại nhìn.

Kéo đôi tay đang che lại kia, trong lòng hắn không khỏi hoảng hốt.

Trời ạ... không mất hình tượng đến mức đó chứ...

Lúc mở ra thì chỉ xuất hiện một dấu hôn đỏ chót, hắn nghi hoặc lấy ngón tay sờ sờ...

Uy... không có nước miếng mà...

Còn chưa kịp hoảng hồn thì một nụ hôn nóng bỏng nước miếng tung tóe đã hướng má hắn mà hôn một cái.

Tác giả của nụ hôn nhanh chóng nhảy ra chỗ khác tránh xa hắn ra, nở một nụ cười toe toét.

- Dám hôn lên ta... ta trả thù người...

Hắn mặt ngu ngu rồi không nhịn nổi mà cười ngây thơ như một đứa con nít.

A a... hắn bị người ta ăn đậu hũ rồi nha... nhưng... nhưng sao lòng hắn như đang nở hoa thế này...

(mm : :v)

Lòng là thế nhưng hắn vẫn giả ngu khóc lóc lấy tay che mặt, làm như vô tội cô vợ nhỏ khúc khích :

- Ô ô... sao nàng dám ăn hiếp ta... ta vô tội mà...

Nàng đang tâm trạng cao hứng vì được ăn đậu hũ nam nhân, chợt thấy hắn như thế thì trong lòng không khỏi lo lắng.

- Người không sao chứ ?

Nắt hắn lóe lên tia sáng狡 hoạt nhưng vẫn làm bộ làm tịch giả tội nghiệp hơn :

- Người nghĩ xem... hành động như thế có quá đáng không... có biết hành động đó gọi là gì không hả... ăn hiếp gái... à không... trai nhà lành đó...

Nàng ngớ người rồi rất nhanh cãi lại :

- Nói láo... nam nhân các người thì có gì để mất chứ...

Hắn mặt hầm hầm không tin nhìn nàng :

- Ai nói không có...

- Thế cái đó là cái gì !!!???

Nàng tò mò hỏi.

Hắn mặt hơi thẹn đỏ, hai ngón cái chạm vào nhau :

- Trình tiết nha...

(mm : ọe...)

Nàng tức giận bùng nổ, khí huyết công tâm, ngất xỉu tại chỗ.

7. Chương 7: Nam Nhân Tóe Lửa, Nữ Nhân Chạy Biển

Nàng hơi tỉnh lại, ngón tay xoa xoa cái trán hơi nhăn lại vì nhức đầu, đôi mắt khẽ mở ra nhìn cảnh tượng xung quanh.

Một khuôn mặt cực kỳ anh tuấn xuất hiện trước mặt nàng, hắn đang nở một nụ cười cực kỳ lấp lánh.

Lấy tay dụi dụi mắt.

Ô ô... nàng không nằm mơ đấy chứ...

Nàng bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà lên rồi sờ sờ mặt hắn.

Lòng hắn không khỏi lâng lâng ấm áp.

Nhưng chưa đến một giây sau thì má hắn đã bị nhéo một cái rõ đau.

Hắn vừa bị nhéo vừa rống lên :

- nàng... nàng !!!

nàng lấy ngón tay bịt bịt lại lỗ tai xong trừng mắt nhìn hắn :

- la gì lớn thế... điếc lỗ tai chết được... nơi này là chỗ n...

lời còn chưa nói xong thì nàng ngó người nhìn khung cảnh xinh đẹp không tả xiết xuất hiện trước mặt.

những con đom đóm màu vàng đang bay xung quanh nàng, lấp lánh như tia sáng nhỏ nhỏ màu vàng dịu dịu.

khẽ đứng dậy rồi bước đến cửa sổ bằng gỗ, nàng hé mắt xuống nhìn.

Trong lòng không khỏi rung động.

Nàng đang ở trong một ngôi nhà cây ư...

Khung cảnh bên dưới đẹp đến hút hồn... những ngọn đèn nhỏ được treo trên những cây táo nặng trĩu quả... ánh sáng từ đom đóm phát ra len lỏi đầy ấp khắp khung cảnh... những bông hoa bồ công anh mọc đầy khắp bãi đất... những bé hoa li ti bay thoang thoảng trên không trung... nhẹ nhẹ nhưng đáng yêu... sương mù bay lơ lửng khắp không trung...

(mm: đang miêu tả truyện ma ợ :3)

...

Nam nhân ngó người nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt...

Nàng không mang bộ đồ màu trắng như những mỹ nhân cao ngạo thanh tao khác... nhưng màu đỏ nàng mặc lại lột tả được vẻ đẹp quyến rũ với những đường cong mê người...

bông hoa mẫu đơn màu đỏ được gắn nhẹ lên mái tóc được búi một cách hồ hững... tóc đen mượt mà được xoa tung ra như một dòng suối trong trẻo mà đầy quyến rũ...

cổ áo khẽ hé ra lộ ra một bên vai gợi cảm... làm đôi mắt như hãm sâu vào đáy vực ái tình...

muốn chạm vào nàng quá...

hắn còn đang mơ màng thì nàng khẽ nói nhỏ:

- thật đẹp...

Đôi mắt lóe lên tia ranh mãnh, hắn không tiếng động mà nhìn ngó xung quanh.

Bàn tay nhanh chóng cầm lấy một bông hoa bồ công anh lạc bầy vô tội vạ rồi hướng đến mái tóc đang xoa tung ra của nàng mà sờ một cái.

Nàng giật mình, quay người lại, đôi mắt mở to nhìn hắn, nghi ngại hỏi:

- người... người làm gì vậy?

hắn mặt không đỏ đưa lên bông hoa trong tay:

- nó dính trên tóc nàng...

nàng không nhin được mà hơi đỏ mặt, cười cười, vuốt vuốt mái tóc vừa được hắn chạm qua, lí nhí nói:

- cảm tạ...

Hắn cười cười ôn nhu nhìn nàng:

- không sao...

bất ngờ vươn tay một lần nữa sờ lên mái tóc nàng, đôi mắt nàng mở to nhìn cánh tay đó rồi lại nghi hoặc ngây thơ nhìn hắn, lẩm bẩm hỏi:

- còn dính sao... gỡ ra chưa...

nở một nụ cười thật đẹp, hắn nói:

- hoa mẫu đơn đỏ này thật đẹp... nó có phải sinh ra để thuộc về nàng không?

Nàng ngớ người rồi đỏ mặt cúi đầu xuống:

- làm sao ta có thể xứng với mẫu đơn được...

hắn lấy tay nâng cằm nàng lên, bá đạo nói:

- ta nói hợp là hợp... bất cứ ai dám nói không hợp thì ta sẽ làm hắn không còn lưỡi để nói...

đôi mắt nàng ngược lên nhìn hắn, cõi lòng rung rinh nhẹ...

hắn thật bá đạo... thật kiêu ngạo... lẽ ra đây là loại người nàng ghét nhất... nhưng không hiểu sao con tim nàng bắt đầu rung động...

thấy nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì trong lòng không lóe lên một tia ý nghĩa không tốt.

chết tiệt... không tốt thì không tốt... bây giờ điều hắn muốn chỉ là hôn lên môi nàng mà thôi...

hắn khẽ cúi mặt xuống, đôi môi hướng đến môi hồng ngọt ngào chết tiệt luôn xuất hiện trong những giấc mơ hằng đêm... chiếc liếc nhỏ nhẩn giảo hoạt...

đôi môi sắp chạm đôi môi thì trong lòng hắn không khỏi rung mình rồi rất nhanh tách ra.

Một cây quạt phóng đến với một tốc độ sét đánh sượt qua đúng chỗ hắn vừa né tránh.

Hướng mắt oán hận sang bên phải nhìn đến bóng dáng nam nhân xa lạ giữa chừng phá tan giấc mộng của hắn, khẽ gầm lên:

- người là ai... sao dám phá chuyện tốt của ta...

nam nhân không thềm trả lời mà phóng tới định cướp bóng dáng nữ nhân mà hắn đang ôm trong lòng.

Hắn không phải dạng vừa cũng nhanh chóng ôm nàng xoay qua một bên, đặt nữ nhân còn đang ngây ngốc tình cảnh trước mặt nằm xuống đệm rồi mới yên tâm đối phó với nam nhân kia.

Sau vài chiêu giao chiến giảo biện tự nhận là “thanh nhã” giống như các bộ phim kiếm hiệp soái ca khác thì hai người mới chịu tách ra, như hai con thú một hổ một sói nhìn nhau phát ra tia sáng răn đe.

- người muốn gì?... người rốt cuộc là ai!!!!???

Nam nhân cười nhẹ, phất một cái mỡ quạt rồi nho nhã nói:

- ta là...

- a cầu!!!

(mm: chắc chắn 100% là tên một chú cún nhé!!! Muawhahaha...)

nữ nhân không biết sống chết mà gọi nam nhân.

Khuôn mặt nam nhân hơi cứng đờ rồi rất nhanh bình tĩnh lại trong ánh mắt nghi hoặc lẫn sững sờ của hắn. Xoay người lại đối diện với nữ nhân, hắn cúi người xuống ngồi chồm hỏm rồi cốc nhẹ lên đầu nữ nhân, mắng yêu:

- tiểu liên... ta đã nói với nàng nhiều lần rồi... phải gọi là a tuân.. hiểu không?

Nàng chu chu môi nhỏ nhắn:

- người ta không muốn đâu!

Nói xong nàng vươn người lên rồi ôm hắn ta một cái thật ngọt, ngửi mùi hương thanh nhã trên người hắn, khẽ thì thầm:

- a cầu... đã lâu không gặp...

Tuy tên gọi nghe hơi chướng tai một chút, nhưng nghe quen rồi thì hắn cảm thấy thật ấm áp gần gũi.

(mm: triệu chứng của bệnh ở lâu quen mùi...)

Cánh tay đỡ lấy rồi vòng tay ôm lấy lưng nàng, nhẹ nhàng ôn nhu đáp lại:

- ta cũng vậy...

nàng khẽ tách ra rồi ngược mắt lên nhìn hắn:

- ta rất nhớ ngươi nha...

mỉm cười dịu dàng hắn nói:

- nhớ ta nhiều lắm sao?

Nàng con nít lấy từng ngón tay ra đếm:

- rất nhiều... rất nhiều... còn nữa nha...

còn chưa nói xong thì một cánh tay không biết lựa thời thế mà tách hai bóng dáng đang âu yếm ôm nhau.

Nam nhân áo đen ai oán nhìn nàng:

- thê tử... nàng nở sau lưng ta lên lút nam nhân khác sao...

nàng mặt ngu nhìn hắn rồi lấp bắp nói:

- ta... ta...

nam nhân áo trắng lấy ống tay áo che trước mặt nàng, nguy hiểm nhìn hắn:

- nói mới nhớ... ngươi là ai mà dám làm chuyện vô sỉ với thê tử ta...

Hắn không thềm nhường nhịn mà cãi lại:

- ngươi dám mạo danh phu quân của nàng ấy trước mặt phu quân chính hãng là ta sao?

- ngươi nói cái gì!!!??? Ta mới là phu quân của nàng ấy!!!

- vô sỉ... quá vô sỉ rồi... ngươi còn không biết hối cãi sao!!!???

- ngươi...

...

ảnh mang tính chất bạo lực, thấm đẫm nước miếng nước mũi nên tác giả bỏ qua đoạn đối thoại của hai nam nhân dở hơi này.

...

Sau một đoạn cãi nhau um sùm hai người không hện mà cùng quay lại nhìn nữ nhân đang tính kế chuồn kia.

- thê tử/ tiểu liên nàng nói cho hần ta biết đi! phu quân của nàng rốt cuộc là ai!!!!???

nàng run rẩy sợ sệt trước hai vị diêm la đại vương đang thổi bùng khí thế ác chiến, nở nụ cười nịnh nọt nói:

- ai nha... chuyện này không liên quan đến ta nha... thôi vậy đi... các người oanh tù xì coi ai thắng thì người đó là phu quân của ta nhé...

ngón tay của nàng vung loạn xạ hướng dẫn chi tiết...

hai nam nhân nhìn nhau rồi nhất trí gật đầu, chuẩn bị ra tay thì nàng nói tiếp:

- ta đi chỗ khác trút bầu tâm sự một chút nhé...

hai người không kiên nhẫn phẩy phẩy tay.

Nàng nhanh nhẹn không chút hối tiếc mà nhanh chân leo xuống rồi chạy vọt ra khỏi thật xa chiến trường đầm máu này.

Ô ô... nàng là người vô tội nha... thứ lỗi không thể tiếp tục bàn hậu sự...

Hai nam nhân thì cuộn tay áo lên rồi oanh tù xì một trận.

...

Một lúc sau...

- ahaha... ta thắng rồi... tiểu liên là thê tử của ta...

một giọng nam khác cãi lại:

- người thua mới đúng... tờ giấy nhỏ xíu đó lọt vô cái giếng to của ta rồi... người thắng sao được...

- cái đồ vô sỉ người... người không biết luật chơi hay sao hả...

giọng nam không tin nổi mà cãi lại.

nam nhân khác vô cùng bá đạo kêu lên:

- luật cái gì mà luật!!! ta nói cho người biết lời ta nói chính là luật!!!

- người... hảo, ta chấp... vậy luật của người là gì...

- ta cũng chấp người!!! Kéo thua bao, bao thua giếng, giếng thua kéo...

- được, ta nhận, ta chấp, làm lại!!!

lại một lúc sau...

- yes... yessss... ta thắng rồi...

(mm: ;/ cho dùng tiếng anh một chút ợ, axanamita...(tác giả hóa điên r

8. Chương 8: Nửa Đêm Náo Loạn Tỉnh Liên Viện

Nhìn chủ tử sống lưng hơi đau đau, tiên y không hỏi lo lắng hỏi thăm :

- Người làm sao vậy a... tối qua về trễ vậy, chẳng lẽ...

Nàng phát phát tay, giải thích :

- Không phải... tại hôm qua hoạt động mạnh quá nên giờ toàn thân hơi mệt mỗi thôi...

Thở phào nhẹ nhõm nàng ta mới khẽ nhắc :

- Người cũng nên cẩn thận một chút... cũng không còn thanh niên nữa đâu mà hăng hái...

(mm : con người ta chưa đến 18 mà đã qua thanh niên... vậy cụ tác giả mấy ngày nữa sắp qua 21 như ta thì lấy cái gì mà ăn đây a...)

Nàng gật gật đầu qua loa rồi nằm xuống giường tiếp tục giấc mơ còn dang dở với chu công...

Lắc lắc đầu cười khở nhìn vị chủ tử sâu lười kia rồi mới bước ra khỏi phòng, khép nhẹ cánh cửa lại.

...

Buổi tối, trong thanh loan viện (mm : trạch viện của luyện trác phi), trong phòng khách của chủ viện một đám nữ nhân nửa đêm rồi mà còn chưa ngủ, ăn mặc kiểu cách, trang điểm cầu kỳ đang ngồi bàn bạc với nhau.

- ... Được không... như thế đi...

- Sẽ không ai nghi ngờ chứ...

- Không còn cách nào khác... ả nữ nhân lần này rất khó đối phó... chỉ còn cách đó thôi...

- Tổng ả đi có phải quá dễ dàng không ?

- Thế người có cách nào sao ?... con ả nô tỳ bên cạnh ả không phải vô công hạng xoàng đâu...

- Vậy ta phải liên lạc với phụ thân để tìm người mới được...

- Hảo... thế đi...

...

Sau khi nói chuyện hai ba câu đám nữ nhân mới chịu tách ra rồi ai về nhà nấy.

...

Một âm mưu đang từ từ được chuẩn bị.

...

Nữ tỳ mang mặt nạ bên cạnh luyện trác phi đôi mắt lóe lên tia lửa rồi rất nhanh tắt ngúm.

Sau khi dọn dẹp sửa sang phòng cho chủ tử ngủ thì nàng ta mới lén lút đi ra khỏi viện tử rồi hướng đi đến tĩnh liên viện - trạch viện của ngọc diệu liên.

...

- Thật sao ?

- Vâng thưa nương nương...

Ai đó cười khẽ :

- Coi bộ chỉ mới giáo huấn một lần nên bọn họ không biết sợ là gì... có phải ta quá hiền lành không...

Tiểu nô tỳ trước mặt hướng đến bóng dáng màu đỏ kia gật gù như già tới :

- Nương nương nói phải... người quá hiền lành rồi....

- Được rồi... được rồi... người đừng nói nữa... cầm lấy... đây là thù lao của người lần này...

- Tạ ơn nương nương... nô tỳ cáo lui..

Ả vui vẻ cầm lấy túi tiền rồi nhanh chóng lui ra.

Sau khi nhìn cánh cửa viện tử được khép lại thì nàng khẽ cười lạnh một tiếng :

- Thứ tin tức tầm phào... chẳng đáng một xu... muốn đối phó với ta ư... được... ta xem các người làm gì được ta nào...

Tiên Y từ phía sau tiến lên, hỏi thăm :

- Nô tỳ ấy ý tứ người thế nào ?

Nàng khẽ nói :

- Một ả nô tỳ dám phản bội chủ tử đã theo gần chục năm như thế thì không đáng để sử dụng... đợi lúc thích hợp thì xử lý ả...

- Tuân lệnh.

Nói chuyện nghiêm túc xong thì nàng mệt mỏi đứng dậy đi vào nhà trong, rồi rất nhanh úp mặt xuống giường mà nằm ngủ.

Aiz... mệt quá đi...

...

Một canh giờ sau, một bóng dáng to lớn nam nhân lén lút... à không... hiên ngang đi trên hành lang tiến đến tỉnh liên viện.

Vật áo màu trắng tung bay, khe lướt qua một ngõ nhỏ rồi dừng lại trước một cửa viện tử màu đỏ cổ kính.

Nam nhân dùng khinh công bay lên rồi đặt chân bước xuống một hành lang trong viện.

Sau khi dò xét một vòng thì nam nhân mới từ từ không tiếng động tiến vào một căn phòng, nhanh chóng khép cánh cửa lại, đôi mắt nóng bỏng nhìn đến bóng dáng ngày đêm mong nhớ đang nằm trên giường.

Thân mình không khống chế được mà lại gần người con gái ấy.

Dẫu biết nàng là hoa hồng có gai nhưng hắn vẫn cưỡng chế không được mà quy lụy quỳ xuống gối nàng.

Hắn còn đang chìm đắm trong giấc mộng thì không biết từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh nàng,

Ngón tay vươn ra xoa xoa má nàng, hắn nở một nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn.

Đã bao lâu rồi hắn không được lại gần nàng thế này... muốn ở cạnh nàng vĩnh viễn nhưng số phận lại quá nghiệt ngã không cho chúng ta được bên nhau...

Thà rằng để hắn trở thành một trong những nam sủng của nàng còn hơn nhìn nàng tay trong tay chứa chấp duy nhất một nam nhân khác...

Lòng hắn rất đau...

Dẫu biết hạnh phúc là khi nhìn người ấy vui vẻ nhưng trong lòng vẫn không tránh được mà vẫn vẫn vương thương nhớ...

Nàng không biết rằng gần nửa năm nay trái tim hắn dần vật đau đớn như thế nào đâu... hắn tự mắng mình, tự đánh mình, tự trách mình tại sao ngu dốt mà chấp thuận buông tay...

Hắn cả đời sáng suốt điềm tĩnh nhưng lại vì nàng mà trở nên lảng quảng u mê...

Buông tay ư... đó là điều hắn muốn sao... hắn thừa biết rời xa nàng thì cũng chẳng khác nào hắn tự lấy dao cắt đứt sinh mạng mình...

Nàng là lối đi duy nhất trong cuộc đời hắn... là ánh sáng dẫn lối cho hắn đến với bến bờ hạnh phúc...

Hắn sẽ chẳng khác nào một người mù chỉ biết đứng yên tại chỗ khi thiếu vắng nàng...

Nàng... một người con gái vô tâm...

Có lẽ nàng cũng không để ý đến một nam nhân vẫn đứng từ đằng xa nhìn nàng bước từng bước đi... lấy nụ cười của nàng mà lòng trở nên vui vẻ... từng hành động gắt gao khóa chặt tim hắn... làm hắn dù muốn cũng không buông xuôi được...

...

Nàng còn đang ngủ ngon lành, thì cảm giác có ai đó đang ngồi bên cạnh sờ sờ má nàng, trong lòng không khỏi nảy sinh tức giận.

Khốn thật... đứa nào dám ăn đậu hủ của bốn nãi nãi...

Giơ tay lên hướng chính xác đến đôi tay ai đó đang sờ soạng.

Nhưng đời không như mơ, nam nhân nhanh chóng rút tay lại làm nàng tự làm tự chịu hứng trọn cú oanh tạc.

Ai da... đau...

Cú đánh làm nàng đang ngủ ngon nhanh chóng tỉnh giấc.

Khó chịu nhăn trán, mở mắt rồi híp lại nhìn chằm chằm tên chủ mưu.

Rồi rất nhanh mở to mắt ngạc nhiên, mở miệng khàn khàn do buồn ngủ nói:

- A cầu...

- Ừm.

Hắn nở một nụ cười đáp trả.

Nàng lẩm bẩm :

- Sao ngươi lại ở đây ?

- Ta không thể ở đây sao...

Hắn dở khóc dở cười trả lời.

- Không phải nha, ngươi...

Nàng chưa nói xong thì hắn giơ một ngón tay ra rồi che miệng nàng.

- Suyt... đừng nói...

Hắn đầy quyến rũ nói.

Nàng không nhịn được mà nở một nụ cười ngây ngốc.

Ai nha... a cầu nhà nàng thật đẹp trai nha...

Còn chưa hoàn hồn thì hắn liền cởi một lớp áo ngoài, giắt lên xào, cúi người xuống nằm lên giường, rồi cực kỳ tự nhiên mà ôm lấy nàng đang nằm bên cạnh.

Khẽ lẩm bẩm :

- A cầu...

Hắn híp mắt lại, trán hơi nhăn khẽ thả lỏng, lẩm bẩm nói :

- Nửa tháng nay ta liên tục lên đường từ Lăng quốc chạy đến đây... rất mệt mỏi... cho ta ôm nàng ngủ một chút...

Nàng thần sắc lo lắng rồi ngoan ngoãn ôm lại hắn, ngọt ngào nói :

- Hảo...

Hai người ôm nhau say sưa chìm vào giấc ngủ mềm mại, hạnh phúc đã lâu không xuất hiện.

...

Nói là nói như thế nhưng nữ nhân mình yêu còn đang thân thể êm ái nằm trong lòng thì làm gì có nam nhân nào chịu đựng nổi mà ngon lành ngủ được.

Người ta nói nam nhân suy nghĩ bằng nửa phần dưới... hắn luôn khinh miệt câu nói đó nhưng hôm nay hắn không thể không công nhận nó rất có lý...

Xoa xoa tấm lưng ong mềm mại của nàng, hắn khẽ thở dài thỏa mãn.

Nhưng... vẫn chưa đủ, cái hắn muốn còn cao xa hơn nhiều...

Cúi mặt xuống nhìn nữ nhân không có một tia ý thức đề phòng kia, hắn chỉ đành thở dài một hơi rồi hơi cúi cúi người xuống chạm đến đôi môi nàng.

Vừa chạm vào đôi môi xa cách đã lâu kia thân thể hắn không hên mà run rẩy.

Tham muốn mãnh liệt hôn sâu lên môi nàng, áp chế không cho nó lẩn lướt trốn tránh.

...

Nàng đang ngủ thì cảm thấy con con vật gì đó đang nhai nuốt lấy không khí trong khuôn miệng nàng, không nhin nổi mà lấy bàn tay giơ giơ lên rồi bép một cái tăt vào mặt con vật nọ.

Thấy con vật chợt dừng lại động tác rồi rút ra khỏi khuôn miệng mình, nàng không khỏi nở nụ cười vui vẻ, miệng lẩm bầm những từ vô nghĩa rồi tiếp tục đánh cờ với chu công.

Nhưng hạnh phúc không kéo dài được bao lâu thì con vật đó lại một lần nữa mà ngậm chặt lấy miệng nàng, nút từng tiếng chùn chụt lên môi nàng, đôi tay hư hỏng bắt đầu sờ loạn lên cơ thể.

Uy... con vật này quá mạnh bạo rồi...

Nàng nhắm mắt, theo bản năng giơ cẳng chân lên muốn chà đạp nơi khát vọng nguyên sơ của con nhà người ta, nhưng rất nhanh người đó trốn thoát được một đòn hạ cẳng chân thâm khốc, đôi môi cũng không tách ra mà mút sâu vào, lấy thân giữ chặt lấy người nàng.

Tay nhanh chóng cởi từng bộ y phục lên người nàng.

Không được ! hắn đùa giỡn hết nổi rồi !

9. Chương 9: Ái Phi Của Ta Coi Bộ Thèm Nam Nhân Lắm Nhỉ ?

Lời tác giả : không cần những lời dài dòng, chap này bao gồm hai yếu tố : h nhẹ ngược.

Vì viết h quá nhiều, quá tỉ mỉ... nên tác giả quyết định h trong chap này sẽ viết thật nghệ thuật, thật đau đốn, làm nữ chính chìm sâu vào sỉ nhục.

(có nghệ thuật không thì không biết nhưng chắc chắn sẽ tiết chế tối đa, chỉ viết những điều cần thiết...)

...

Hắn ôm chặt lấy nàng không buông, hôn lấy từng mảng da thịt tuyết trắng trên người nàng.

Nữ nhân đang ngủ không khỏi tỉnh giấc rồi đỏ mặt quát nhẹ hắn :

- a cầu... ngươi làm gì nha...

dụi dụi lấy cơ thể chỉ còn trơ trọi mỗi quần áo trong trên người nàng, hắn khê cười nói :

- ...yêu nàng...

- ... thật đáng ghét... đồ nam nhân giáo biện...

Nói xong nàng e thẹn chui đầu trốn vào chiếc chăn êm ái.

Cười khê một tiếng, hắn cúi đầu cần mẫn tiếp tục công việc để nàng phát ra những tiếng rên rỉ thỏa mãn.

...

Sau một hồi dạo đầu kích tình thì hắn cũng cởi nốt cái quần duy nhất còn tồn tại trên người hắn, khuya người xuống, giang chân nàng ra, muốn một đường thẳng hướng tiến vào thì một giọng nam nhân tức giận vang lên :

- các ngươi đang làm cái gì thế hả !!!???

...

Hắn mệt mỏi bước ra khỏi thư phòng rồi tiến đến tắm diện nghỉ ngơi.

Aiz... mệt chết hắn rồi... sáng giờ thay phụ hoàng phê tấu chương, giải quyết việc của tứ bộ... còn phải đối phó với sự nũng nịu, phê phán thái tử phi của luyện tuyển như...

Tuy hơi khó chịu với tính cách quá đàn ông của thái tử phi nhưng hắn không thể không phải nhận cảm giác khuây thoải khi thấy ai kia gặp nạn...

Không biết sao tự nhiên bước chân hắn lại tiến đến một viện tử nhỏ nằm trong góc khuất mà hắn chưa bao giờ tiến đến...

Dần vật ư ? không phải... hứng thú ? cũng không...

Chẳng qua hắn chỉ muốn thấy dung nhan của nữ nhân mạnh mẽ kia thôi, nghĩ xong hắn lại cười cười xoay người lại đi khỏi viện tử bất đắc dĩ này.

Đi khoảng một đoạn của hành lang thì hắn phát hiện có âm thanh rên rỉ giao hoan của nam nhân và nữ nhân.

Trong lòng hắn cảm thấy nghi hoặc...

Nửa đêm rồi mà còn ai có tâm tư tâm tình trong viện tử của ngọc thị thế nhỉ.

Hắn tò mò, nhanh chóng dùng khinh công không tiếng động bay lên rồi đứng trên mái nhà nơi hai người kia đang tâm tình.

(mm : ca nhiều chuyện quá nhé...)

Cầm một tấm ngói lên để quan sát thì đập vào mắt hắn lại là một hình ảnh hương diễm ngọt tình.

Cái phòng này... không phải giống căn phòng của tân thái tử phi mà quản gia đã vẽ ra rồi đưa lại cho hắn sao...

Hắn còn nhớ lúc đó hắn chỉ liếc qua một cái rồi rất nhanh nhìn lại tẩu chương...tuy chỉ thoáng nhìn qua nhưng hắn từ nhỏ trí nhớ đã rất tốt nên đã lưu lại và nhớ rõ trong đầu...

Trong đầu không khỏi khí nóng tăng lên...

Hừ... chẳng lẽ không được hắn sủng ái nên phải tìm nam nhân khác để giải tỏa tình dục sao...quá sỉ nhục hắn rồi...

Cười lạnh hắn thả người xuống hành lang rồi nhanh chóng mở cánh cửa ra, tuy trong phòng rất tối tăm nhưng hắn vẫn nhìn rõ thấy hai bóng dáng đang dây dưa qua lại, hướng đến hai người đang âu yếm nhau hắn lên giọng nói:

- các người đang làm cái gì thế hả !!!???

...

Hắn xoay người lại khó chịu nhìn người vừa phá đám chuyện vui của hắn, nhưng rất nhanh mở to mắt ngạc nhiên.

Đó không phải là tên nam nhân mặt dày tối qua cãi nhau với hắn sau.

(mm : vì ánh trăng chiếu vào nên anh dễ dàng nhìn hắn từ trong ra ngoài nhưng nhìn từ ngoài vào trong thì liệt ca lại không thể nhìn rõ vì bóng tối che mất nhân ảnh rồi...)

Còn đang bất ngờ thì một chương từ nam nhân vừa tiến vào hướng đến ngực hắn làm hắn không kịp đề phòng mà hứng trọn tất cả.

Nam nhân từ ngoài bước vào hiên ngang tức giận nói :

- người là ai !!!??

lau đi vết máu vương bên miệng, hắn đứng dậy rồi bắt đầu công kích lại nam nhân kia.

...

Hình ảnh mang tính chất bạo lực...

...

Do bị chưởng kia làm bản thân nội thương nên hấn từ đầu đã có xu thế hạ phong, thụt lùi về phía sau mấy bước, trong đầu lóe lên tia bỏ trốn nhưng vẫn luyến tiếc giai nhân trong mộng đang nằm phía sau nên quay lưng lại ăm nằng, nhưng còn chưa kịp chạm vào thì một đường kiếm nhanh chóng hướng lưng hấn mà đi, rùng mình hấn xông cửa sổ thoát ra ngoài, dùng khinh công rồi tức giận ai oán biến mất.

Ta sẽ nhớ thù này...

...

Hấn không đuổi theo mà vẫn đứng trong phòng nhìn bóng dáng nữ nhân đang co rúc sợ hãi nằm trong giường vì bị phu quân bắt gian.

Hấn cứ tưởng nàng sợ hãi mà không hề biết rằng...

...

Ngây ngốc... không thể tin nổi... khốn khổ... cười mình ngu ngốc...

Đều lần lượt hỗn loạn xuất hiện trong trí óc của nàng.

Không ngờ... thật không ngờ...

Cái nam nhân thái tử bấy lâu nay xa rời nàng, bỏ rơi nàng giường không phòng trống không ngờ lại là nam nhân luôn làm nàng nở những nụ cười hạnh phúc vui vẻ...

... một con người làm cho trái tim nàng rung động sau gần 18 năm tồn tại...

Hahahaha...rốt cuộc nàng đã suy nghĩ tưởng tượng ra những thứ vô liêm sỉ gì thế này... nàng nghĩ mình là ai... là nữ nhân sẽ được hưởng hạnh phúc thật sự... sẽ tìm được ý trung nhân đời mình sao...

Sai ! nàng chẳng qua chỉ là người bị người khác đem ra làm trò đùa thôi... là một con hề mang tiếng cười đến cho người khác... một con rối vô tri mặc cho người ta dày vò phá hoại...

Trái tim nàng như đông kết lại thật nhanh... yêu ư... nàng căn bản ông trời hoàn toàn không hề chú ý đến nàng...

Nàng muốn ngược mắt oán hận... muốn đâm xuyên qua người hấn... nhưng làm thế thì rốt cuộc cũng chẳng đạt được cái gì ra hồn cả...

Hấn chết nàng có vui không... không... thậm chí nàng càng hận hấn sâu thêm...

Chết quá dễ dãi cho hấn rồi... nàng muốn hấn phải chết tức tức... muốn hấn phải sống không bằng chết... muốn hấn cả đời bị dày vò... đúng... còn nữa... còn nữa...

Nghĩ đến đó nàng lại không khỏi cười đều chính mình.

Nàng nhẩn tâm làm những điều đó sao... hấn bị một thì nàng sẽ bị gấp ngàn lần như thế...

Dẫu không biết hấn có yêu nàng hay không... dẫu biết rõ con tim nàng lại một lần nữa đóng băng... nhưng... yêu mà... tưởng quên một người sẽ rất dễ hay sao... không hề... không hề dễ chút nào...

...

Trong khi nàng đang suy nghĩ mà ngây ngốc cả ra thì không hề hay biết rằng hấn đã lại gần nàng từ lúc nào, nâng cằm nàng lên, cay nghiệt nói :

- ái phi thêm nam nhân đến thế sao ?

nàng giật mình tỉnh lại khi thấy bóng đen che lấp người nàng nhưng rất nhanh con tim trở nên đau đớn khi nghe thấy lời nói phũ phàng đó.

Đó là nam nhân vẫn hay đến bên cạnh nàng nói những lời tâm tình ngọt ngào, những lời trêu chọc đáng thương hay sao...

Rốt cuộc đâu là con người thật của chàng... đâu mới là nam nhân mà nàng phải lòng đây...

Nàng im lặng mím môi không phát ra tiếng động, chỉ nhìn hấn chăm chăm như muốn khắc sâu vào tâm khảm.

Hấn nghi hoặc khi thấy nàng ta không động đây cũng không phát ra tiếng động.

Không phải chết rồi chứ...

Giả đồ gơ tay lên trêu chọc má nàng nhưng vẫn như có như không lướt qua mũi nàng để thăm dò.

Tốt lắm... chưa chết...

Hấn trong lòng thỏa mãn hư vinh, rồi mới cúi đầu xuống hướng đến lỗ tai nàng thì thầm :

- thái tử phi... ta sẽ không làm nàng phải chịu uất ức đâu...

nói xong hấn lấy bàn tay nắm chặt vai nàng rồi dùng sức đẩy xuống, bá đạo hôn lên môi nàng, tay gỡ ra từng lớp vải còn sót lại trên cơ thể nàng, cánh tay vòng lấy ôm eo nàng thật chặt ép thân thể nàng cọ sát, dính lấy thân thể hấn.

mũi không nhìn được mà ngửi lấy mùi hương nữ nhân trên người nàng rồi rất nhanh ngạc nhiên.

Mùi hương này rất quen... không phải là nàng chứ...

Nghĩ xong ý tứ thì trong lòng không khỏi cười khinh bỉ lấy thứ suy nghĩ ngu ngốc này.

Đùa hấn sao ! nàng ta làm sao có thể xứng mà so sánh với tiểu thê tử khả ái của hấn được.

Tuy đùa giỡn chà đạp nàng ta nhưng lòng hấn lại không khỏi ngứa ngáy ác độc mà muốn tưởng tượng nàng ta thành nàng.

Đúng rồi... chính thế... chẳng qua là trong lòng hấn ngập tràn hình ảnh của nàng nên nhìn nữ nhân nào cũng ra nàng thôi.

Trong lòng đã thông suốt nhưng nhìn đến bóng dáng bên dưới kia thì trong lòng không khỏi nở nụ cười lạnh.

Dù sao nàng ta cũng không phải nàng... chà đạp mạnh một lần chắc không sao đâu...

Nghĩ xong hấn liền lấy tay nhào nặn bóp mạnh lên hai ngọn núi của nàng ta, xoa xoa đỉnh nhụy một cách mạnh bạo, đôi tay dùng lực xé quần trong của nàng rồi lấy tay len lỏi vào.

Nàng giật mình rồi rên lên một tiếng nhưng rất nhanh lấy tay bịt miệng lại, đôi mắt chực khóc...

Sao... sao hấn lại đối xử với nàng như thế... thậm chí còn thành thạo làm chuyện này như vậy... hấn từng làm chuyện này nhiều lần rồi sao...

(mm : khẳng định là trai tơ nhé, nhưng huynh ấy tuy chưa từng thấy heo trèo cây nhưng cũng phải từng thấy heo chạy chứ, cũng như câu tuy không có kinh nghiệm nhưng vẫn nghiên cứu xuân hoa đồ như bình thường...)

Sau vài lần đưa ra đưa vào thì hấn liền rất nhanh rút ngón tay ra rồi với tay cởi dây quần ra làm vật to lớn nóng bừng lộ ra bên ngoài.

Mặc nữ nhân còn đang ngây ngốc bên dưới hấn rất nhanh hướng đến nhụy hoa mà tiếng vào.

Aaaaaaaaaa...

10. Chương 10: Lên Xe Hoa Lân Hai

Aaaaaa...

Tiếng thét đau đớn vang lên, nhưng rất nhanh im lặng đi.

Nàng vừa nấc nức khóc (nấc lên nức nức nhé...) vừa lấy tay che miệng để ngăn lại tiếng la đau đớn.

Mở to mắt không tin nhìn hấn.

...

Hắn nhúu mày khi nghe tiếng la đầu đón của nàng ta.

Làm gì mà la lớn thế... làm như còn con gái không bằng...

Nhưng rất nhanh hắn nhúu mày lại.

Mùi tanh này là cái gì... chẳng lẽ... nàng còn nguyên sao...

Không tin nhìn đến khuôn mặt nữ nhân nhìn không rõ ràng kia.

Nghe thấy tiếng nàng ta nức nở, cõi lòng hắn không hện mà trở nên ghen xiết lại, rồi lại cười nhạo chính mình vì cái thứ suy nghĩ dị người này.

Sao hắn lại đau lòng cho người nữ nhân xa lạ này chứ... chẳng lẽ trái tim hắn vốn giành cho tiểu thê tử đáng yêu đang dần tách ra rồi tặng cho ả đàn bà dâm dăng này sao... hắn không cam tâm... ả không xứng đáng được nhận...

Nàng ta cũng quá được lợi vì dù sao thì hắn cũng dâng hiến lần đầu tiên giành cho ả rồi đấy chứ...

Suy nghĩ rất nhanh lướt qua rồi hắn bắt đầu động eo, dùng động tác rất nhanh mà đưa vào rút ra.

Hắn không thể không công nhận cảm giác khi ở bên trong cơ thể nữ nhân thật rất mê hồn, làm hắn muốn ngất lên ngất xuống, muốn dọa mình trong cảm giác khoan khoái dễ chịu, giải tỏa áp lực này.

Tưởng tượng đến viễn cảnh được làm việc này với giai nhân mình yêu hắn không khỏi càng thêm hưng phấn mà bắt đầu tăng tốc nhanh hơn.

Tiếng phách phách do hai mông động chạm nhau trở nên rất nhanh, rất mạnh liên tục vang lên.

Vừa làm hắn vừa gào lên với nữ tử bên dưới đang che miệng lại:

- Rên lên đi... kiềm chế làm cái gì... không phải ái phi muốn làm chuyện đó lắm hay sao... không muốn kêu sao... được... ta sẽ cho nàng biết cảm giác ức chế khi đang sung sướng đến dục tiên dục tử thì nó tức chết như thế nào...

Hắn càng dùng sức mạnh hơn, mông xoay xoay để vật nóng bỏng có thể đụng chạm đến bất cứ khoảng trống nào trong hang động làm thân thể nàng run lên vì hưng phấn.

Nàng uất hận thân thể mình... nàng hận... những câu nói vô tình của hắn cứ như những nhát dao đâm sâu vào con tim nàng...

Hảo... liệt... từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt... mãi không gặp nhau...

...

Sau gần hai khắc hoạt động kịch liệt thì người hắn bắt đầu run lên, đẩy một cái thật sâu vào tận cùng bên trong nàng ta, rên nhẹ một tiếng thỏa mãn rồi mới chịu gieo hạt giống vào bên trong.

(mm: hơi dài nhỉ... thôi mặc kệ... cho con người ta mãnh tử đi...)

Thật sướng thoái...

Lúc đầu hắn định đưa ra rồi mới chịu thả nhưng một tia ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu.

Hừ, chẳng qua là ban ân mưa móc thôi mà... cần gì phải tính toán chi li... lỡ nàng ta mang thai rồi sinh ra hoàng tử thì sau này bờ vai hắn cũng không cần gánh thêm trách nhiệm sinh con đẻ cái... có thể chuyên tâm vào đại sự quốc gia rồi...

Hắn mệt mỏi ngả ỵch lên ngực nàng, đôi môi hơi hướng đến nụ hoa mà hôn lên.

Ngửi vào mùi hương trên người nàng, thân thể mềm mại tiếp xúc lên ngực rắn chắc của hắn làm hắn không nhịn nổi mà phần dưới lại bắt đầu có phản ứng.

Nữ nhân chết tiệt... nàng ta đúng là yêu nghiệt...

Thôi kệ... làm nhiều cho chắc ăn...

Tiểu tử còn đặt trong hang động bắt đầu phồng lên làm nàng giật nảy mình, đang say giấc bỗng tỉnh được mấy phần, không kịp phản ứng lại thì đã bị nam nhân ôm chặt lấy bắt đầu một đợt hoạt động mãnh liệt khác.

...

Cứ thế hai người hoạt động suốt 2 canh giờ mới chịu thôi, hần mặc quần áo chỉnh tề rồi phóng khoáng bước ra ngoài cửa phòng trở về tắm diện mặc kệ một nữ nhân lỏa thể thân hình đầy dấu vết đỏ xanh do hoan ái qua đi.

...

Sự việc cứ thế một tháng qua đi.

Sau sự kiện đó hần cũng không còn quay lại viện tử cũ kỹ kia nữa.

Việc làm hoàng hậu vui mừng đó là con trai của bà bắt đầu có hứng thú với việc thị tẩm phi tử.

Hơn một tháng này, mật độ hần thị tẩm càng ngày càng tăng, có khi cả tuần ngày nào cũng làm, có khi cứ cách hai, ba hôm lại thị tẩm hoặc có khi hứng thú dạt dào không chỗ phát tiết thì lại dùng khinh công bay đến viện tử bất kỳ kỳ nào đó rồi phát tiết cả ngày lẫn đêm.

(mm: viết chơi thôi ợ, đừng quan tâm đoạn trên quá nhiều... ca sớm muộn cũng tinh tấn nhân vong thôi ấy mà :v...)

Tuy việc chính sự có chút chậm lại nhưng vẫn không một chút làm gián đoạn...

Không... không phải... cái bà quan tâm hiện tại là bà sắp được ôm cháu nha.

...

Luyện trác phi lúc đầu còn mang chè hạt sen đem vào thư phòng để tắm bổ cho tuần liệt nhân tiện bàn một chút chuyện thì lúc này lại đang vẽ vòng tròn trên ngực nam nhân sau một lần hoan ái qua đi.

Đôi mắt mờ sương, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, ỏn ẻn khàn khàn nói:

- Thái tử gia... người thật bậy nha... người ta có chuyện chính sự muốn nói với chàng... thế mà chàng còn mạnh bạo quấy phá người ta như vậy...

Hần ngực trần nam nhân nhìn nữ nhân giả tạo bên dưới rồi cười khan nói:

- Xin lỗi nàng mà... thế nàng muốn bàn chuyện gì với ta?

Đôi tay còn giơ ra mà sờ soạng vào một bên ngọn núi to lớn đầy đặn.

Khẽ ừm một tiếng, nàng ta dựa đầu vào cánh tay hần, rồi nói:

- Phụ thân thiếp vừa đưa thư nói...

Làm như ngập ngừng suy nghĩ, biểu cảm dường như ngại nói ra.

Hần lén nhú mày thật nhẹ một cái, rồi nhỏ giọng hỏi:

- Nàng nói đi... làm ta hồi hộp chết được...

Nàng ta cười khanh khách, lấy tay đẩy cái bàn tay ai đó đang càn rỡ sờ mông tròn trịa của ả:

- Ai nha... đáng ghét... người ta nghiêm túc mà... việc là thế này... phụ thân thiếp viết thư bảo rằng bên lăng quốc vừa gửi sứ giả đến mong có thể liên hôn giữa tín vương của họ với một nữ nhân bên nước ta... có điều nữ nhân này lại là...

Dùng một giọng điệu kéo dài, giọng điệu trông khá lo lắng nhưng không biết là thật hay giả.

- ...Thái tử phi ngọc thị của ta...

Hần tiếp lời.

Nàng ta ngạc nhiên rồi ngược mắt nhìn hắn:

- Chàng biết rồi...

Hắn gật đầu:

- ừ... hoàng hậu vừa nãy hay tin, lo lắng nên đã phái người đến hỏi thăm ta rồi...

Nàng ta không khỏi trong lòng thấp thỏm, mong chờ nhìn hắn.

Phát giác thái độ của nàng ta trong chốc lát xuất hiện, rồi khẽ cười lạnh, hắn nói:

- Ta cũng không thể tự quyền quyết định được... điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào thái tử phi...

Nàng ta trong lòng rung mình rồi nũng nịu ôm lấy cánh tay hắn, bộ ngực tròn đầy cọ cọ lên bắp thịt săn chắc:

- Chàng là phu quân của nàng ta cơ mà... chàng cũng có quyền quyết định chứ... với lại ích lợi bên đó đưa ra cũng không phải là nhỏ nha... dù sao thì chàng cũng đâu sùng ái ả ta đâu... né né...

Hắn nâng cằm nàng ta lên, ám muội nói:

- Sao nàng vội vàng thế... chẳng lẽ nàng cũng muốn đổi phu quân khác sao... hay... nàng thay nàng ta qua lăng quốc hòa thân được không...

Sặc mặt đi nhanh chóng, nàng ta môi mím lại, lòng cắn răng ken kết.

Giỡn nàng sao... chức vị hoàng hậu cao quý sắp vào trong tay không cần mà lại giở chứng giữa đường đứt gánh trở thành vương phi của một tên vương gia không quyền không thế...

(mm: ca ấy có quyền lắm nhé, có điều giấu đi thôi...)

Cười giả lả, nàng ta đỏ mặt e thẹn ôm hắn:

- Chàng thật là... người ta chỉ chung tình với mình chàng thôi... với lại thiếp cũng biết chàng rất quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự nên mới đưa ra chút ý kiến để giúp sức cho chàng thôi mà...

Cười khê hắn nói:

- Vậy sao... thật nhọc lòng ái phi quá, nhưng mà thay vì lo toan chuyện đó thì ta nghĩ nàng nên chuyên tâm trở thành mẫu thân của thái tử gia tương lai đi...

Nàng ta ngu ngốc chưa tỉnh lại, hỏi hắn:

- Ý chàng là sao cơ... thái tử đâu ra nha...

Chết tiệt... chẳng lẽ hắn ra ngoài ngoại tình với ả khác sao...

Hắn vươn tay sờ sờ bụng phẳng lì của nàng ta, thì thào:

- Ở đây nha... không biết chừng nó đã tồn tại rồi đó...

Nàng ta ngớ người rồi đỏ mặt ôm chặt hắn:

- Đáng ghét... chàng chọc ghẹo người ta mà...

Hừ... sớm muộn nàng cũng trở thành nhất gia chi mẫu, mẫu hậu của hoàng đế tương lai thôi...

Nam nhân ả ôm lại cười lạnh lùng trong lòng.

Ả ta nghĩ ả ta có khả năng mang thai sau suốt 4 năm trời dùng xạ hương hắn vẫn lén sai người bỏ thêm trong huân hương sao...

Với lại nữ nhân mà hắn không cần nhất sau khi lên ngôi chính là thứ nữ nhân ngu ngốc... ngay cả điều cần bản nhất mà ả ta cũng không biết... phi tử mà dám xen vào chuyện đại sự quốc gia... gặp người khác thì đã sớm mất đầu tại chỗ rồi...

Rốt cuộc vẫn chỉ có nàng mới có thể sánh vai bên cạnh hắn... cùng hắn sẻ chia đau buồn mừng vui... trọn đời hòa hợp... mãi mãi bên nhau...

Hắn không nhịn nổi mà nở nụ cười hạnh phúc đan xen vui mừng.

Tuyển như vô tình nhìn thấy nụ cười ấy, cõi lòng không nhịn được mà đắm chìm vào rồi đắc ý hả hê.

Chàng mãi mãi là của ta... chỉ có ta mới có thể làm chàng nở nụ cười hạnh phúc đến vậy... hahaha...

(mm: tự kỷ quá bà nội :v...)

...

Một canh giờ sau, lão quản gia già tiến vào tỉnh liên viện muốn mở miệng hỏi ý kiến của ngọc diệu liên với khuôn mặt xấu hổ, nụ cười ngêch ngác đến mức không biết để cho ai nhìn.

Lão cứ tưởng sẽ có một trận ồn ào tức giận tuôn ra nhưng một điều lão không ngờ đến là trong khi còn chưa kịp trâng ra một bài văn dài vụn chữ đã soạn sẵn trong đầu thì sự chấp thuận lại dễ dàng đưa đến tay như thế,

Cho đến lúc đi ra thì lão vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, trong óc lúc này chỉ còn lại cảnh tượng vị thái tử phi kia lạnh lùng nhanh chóng chấp nhận “hảo”.

Hảo... hảo đó nha... trời ạ... lão đang nằm mơ à...

Dẫu biết trước kết quả nhưng trán vẫn chảy mồ hôi lạnh ẩm ẩm.

Aizz.. thôi đi... dù sao kết quả cũng đạt được rồi... cũng nên báo cáo với thái tử gia quái đản của lão thôi...

...

Sau khi nghe xong, thái tử cũng đồng dạng mà bất ngờ rồi khước miệng nở một nụ cười lạnh như băng...

Coi bộ ái phi đã không chờ nổi nữa mà muốn bắt đầu nhanh chóng tìm nam nhân khác cảm ứng rồi... được thôi... dù sao thì hắn cũng chẳng còn chút hứng thú nào với nàng ta nữa rồi... tổng đi cho đỡ ngứa mắt...

...

Sáng hôm sau, thái tử gia cao cao tại thượng gửi áo gấm bạch ngọc lưu ly đến tỉnh liên viên – nơi mà tân thái tử phi vừa rước về phủ mới hơn ba tháng sinh sống.

(mm: nói chung áo này là áo ly hôn ạ, vợ cũ của người đó có thể tự do lựa chọn chồng mới ình, thật ra cái áo có tên khác cơ nhưng do không thể nhớ nổi đã đọc ở truyện nào nên đành dùng tên khác để thế vào.)

Thái tử phi nương nương cũng dùng một thái độ thản nhiên bình tĩnh cầm lấy áo lụa rồi ngồi đợi trong viện tử suốt một tháng để đợi kiệu hoa đến rước người về làm dâu ở lăng quốc xa xôi.

...

Một tháng sau, một cỗ kiệu hoa cực xa hoa lộng lẫy 8 người khiêng vô cùng oai phong kiêu ngạo tọa lạc trước cửa chính của đông cung thái tử gia.

Tân nương mặc áo lụa cực phẩm đỏ thắm, long lanh trân quý được các bà mối đỡ ra rồi được dẫn vào kiệu hoa cho nàng ta ngồi xuống.

Âm thanh réo tai lại tiếp tục vang lên âm âm, cỗ kiệu được nâng lên rồi theo đoàn người phía trước mà hướng đến cổng kinh thành mà đi.

Dân chúng tuy đua nhau gieo tin đồn ác ý về vị thái tử phi có danh không phận kia nhưng lúc này lại cũng không khỏi thở dài than thở.

Đây cũng coi như là một cách giải thoát đi a...

...

Đường phố kinh thành được trang hoàng rực rỡ, pháo hoa ngập trời, đoàn người quan sát ồn ào tấp nập.

Tân lang thì dẫn đầu đoàn người phong lưu phóng khoáng ngồi lên lưng ngựa.

Đám người ngự lâm quân thì đi trước bảo vệ cho vị vương gia của nước hòa thân.

Cổ kiệu được treo bằng những tấm lụa mỏng manh nhưng giá trị của chúng lại cực kỳ xa xỉ đắt tiền, là hàng thượng đẳng được cống nạp cho hoàng thất.

Tân nương tử thân thể nhỏ nhắn mềm mại yên vị ngồi trong kiệu hoa khiến bao nhiêu cô gái mơ ước.

Tiên y lần này lại trở thành nữ hầu đi bên cạnh cỗ xe, trong lòng không khỏi đan xen những suy nghĩ phức tạp.

Rốt cuộc những việc mình làm là đúng hay sai... việc mình im lặng không làm thông suốt mối tình cảm của hai người... việc mình ngó lơ hai người nam nhân nửa đêm xâm nhập viện tử...việc mình nặc danh viết thư nhắc khéo mưu kế cho các trác phi của thái tử... việc mình quyến rũ thư đồng thái tử nhờ hấn sắp xếp phi tần cho thái tử thị tẩm... việc mình...

Nhưng nàng lại lắc lắc đầu cười lạnh... thì sao chứ... mình làm sai sao... những việc mình làm hoàn toàn là vì diệu liên... nàng muốn nhìn nàng ta mãi mãi hạnh phúc... vô tư vô lự...

Cứ thế bí mật ấy chìm sâu vào quên lãng trong dòng chảy thời gian dài đằng đằng.

...

Qua tấm lụa mỏng manh, đôi mắt nàng xiết xao nhìn bóng dáng nam nhân cao lớn đang đứng trên cổng tường thành quan sát tứ phương.

Thân ảnh ấy là người nàng yêu... là người nàng thương... là người mà nàng đã trao lần đầu tiên... là người... ừ, là người cha của đứa con trong bụng của nàng...

Bất giác nàng lấy tay xoa xoa cái bụng mới nhô lên một chút, đôi mắt rung động muốn khóc cứ dăm dăm mà nhìn bóng dáng kia, nàng nhắm mắt lại trong lòng hồi tưởng những gì đã trải qua...

Gặp hấn... chọc hấn... mắng hấn ngược... rồi lặng lẽ tí tách không biết từ lúc nào đã len lỏi vào trái tim nàng...

Gặp hấn... nàng không biết là nghiệt hay duyên...

Chọc hấn... chỉ vì thấy hấn quá ư là trẻ con...

Mắng hấn ngược... cũng vì oán hận hấn tại sao lại thông minh lỗi đời đến thế...

Có lẽ ngay từ đầu nàng đã là người thua cuộc rồi...

Trong tình yêu... người ta nói... kẻ phải lòng trước chính là người thua cuộc...

Nàng yêu... nàng yêu hấn rất nhiều... đến mức vượt qua rất xa cái hạn mức mà nàng đã đặt ra lúc đầu...

Có lẽ... cũng nên đến lúc buông tay thôi... liệt... tình yêu của thiếp...

Hẹn kiếp sau... mãi mãi là một đôi uyên ương hạnh phúc trọn vẹn...

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Mười năm trôi qua, cảnh còn người mất, khí độ vô thường, lòng người than thở.

Nếu là năm năm thì đối với một đời người mà nói thì có thể gọi là dài mà cũng có thể gọi là ngắn, nhưng quãng thời gian mười năm lại tuyệt đối là một quãng thời gian dài đằng đằng, nó đủ để cho thế sự thay đổi rõ ràng, lớp người này đến lớp người khác lần lượt sinh sôi nảy nở không ngừng.

Thương minh quốc suốt mười năm nay kinh tế phát triển mạnh mẽ trở thành trụ đầu trong các quốc gia trung đẳng, nhưng sự tồn tại của thái tử gia thương tuần liệt ngày đó nay lại hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian.

Không phải vì người ấy đã trở thành hoàng đế mà cũng không phải vì người ấy đã qua đời, chẳng qua là cắt tóc đi tu trở thành trụ trì của quốc tự thương minh quốc.

Chuyện kể ra cũng rất là dài dòng...

...

Khoảng mười năm trước, lúc thái tử phi ngọc thị nhận áo bạch ngọc lưu ly rồi ngồi xe hoa lần hai đi đến lăng quốc làm vương phi của tín vương nước lăng quốc thì không hiểu sao nửa tháng sau thái tử gia nhà họ bắt đầu suy sụp, tâm trạng chán nản.

Chàng gắng gượng suốt hai năm liền để cải tổ mạnh mẽ kinh tế quốc gia, giúp nó dù không có chàng điều khiển thì vẫn vận hành phát triển. Sau khi cải tổ xong thì chàng liền đi đến quốc tự hồng đăng tự xuất gia làm hòa thượng, nhường chức lại cho tam đệ tượng vương.

Trong hai năm ấy, chàng thực hiện một sự kiện trọng đại mặc cho hoàng hậu tiếc đứt ruột, dọa chết khuyển ngấn – phế toàn bộ tiểu hậu cung của mình, thả tự do cho các vị thiếp thất trắc phi.

Riêng luyến trắc phi Luyến Tuyền Như thì bị thái tử không thêm nể mặt tình nghĩa phu thê 4 năm mà thẳng thừng trị tội phụ thân nàng ta – đương triều tể tướng Luyến Lâm Phủ trực tiếp đem đến ngọc môn quan do tội tham ô vạn lượng vàng, ức hiếp dân lành, cầu kết quan lại...

Nàng ta được chàng tha tội chết nhưng bị phế làm thứ dân, vĩnh viễn không trở lại cái thời hoàng kim lựa là gấm vóc.

Nghe đâu nhờ nhan sắc yêu kiều mà được thương gia nào đó ở tỉnh lẻ nổi tiếng giàu có nhưng lại lắm thâm chấp, cưới về làm vị thiếp thứ hai mươi rồi biệt tâm biệt tích từ đó.

...

Nghe đâu thái tử phi nương nương sau khi trở thành vương phi bên tấn quốc được hai tháng thì bỗng nhiên biến mất tăm mất tích, chỉ đợi lại hai bức thư cho vị vương gia đang đau đớn vì mất thê tử.

Một là bức thư xin lỗi, hai là một lá thư thê chỉ còn đợi chàng đóng dấu lên.

Không ai biết nàng ấy đi đâu, ngay cả khi vương gia tự mình xuất phủ tìm kiếm bấy lâu cũng không may tìm ra, dù thế chàng vẫn bỏ không vương phủ mà tìm ái thê suốt 10 năm ròng rã không một lần dừng lại, làm người dân không khỏi cảm động trước chuyện tình sử đầy bi thương.

...

Cứ thế... cứ thế mười năm qua đi...

Trong suốt quãng thời gian ấy một cỗ thế lực cũng song song đó mà bắt đầu phát triển mạnh mẽ, Lăng Tình Các – một thế lực chuyên tập trung những người thông thạo các loại trận pháp trong thiên hạ, nhận được sự dung túng ủng hộ của tứ đại quốc.

Nghe đâu người đứng đầu tổ chức là một thiếu niên trẻ tuổi, tuy tuổi đời còn rất trẻ chỉ vừa 9 tuổi nhưng đã sở hữu khả năng phá giải mọi trận pháp vô pháp giải trừ thậm chí còn tự mình sáng tạo ra hàng loạt trận pháp hoàn toàn mới, trên đời hiếm ai phá được chứ không nói nặng là vô pháp. (không có phương pháp)

Mà nói sáng tạo là có thể sáng tạo được sao, muốn làm điều đó thì mình phải nắm chắc mọi kiến thức về cấu tạo, vị trí trong trận địa thậm chí là 36 kế của khổng tử gia gia.

Thiên hạ đồn ầm lên rằng vị thiếu niên này chính là con cháu của một thế gia chuyên về trận pháp nếu không cũng là đệ tử của một cao nhân lánh đời nào đấy.

Lăng tình các nổi tiếng là thế nhưng chủ các tọa lạc ở đâu thì đó lại là một dấu chấm hỏi to đùng không giải quyết được của thiên hạ.

...

Lúc này ở thượng minh quốc, ở một ngọn núi nào đó - nơi tọa lạc của quốc tự, một bóng dáng nữ nhân áo đỏ dẫn theo một bé trai ông cụ non mặc áo đen oai phong bước đi trên cầu thang được xây dẫn thẳng lên núi.

Nữ nhân này ngoại hình tưởng như 17,18 tuổi nhưng vẫn mang chút khí chất đoan trang thuần thực, khuôn mặt đẹp đến mê người, đôi môi phớt hồng mềm mại, mắt phượng xinh đẹp khẽ khép hờ, vô tâm vô phách bước lên cầu thang thật nhanh mặc kệ đứa trẻ giả người lớn phía sau có chút chật vật đỏ mặt nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường không phụ thuộc vào người lớn.

Nhưng trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, đứa bé dùng giọng điệu rành rọt nhưng vẫn thoang thoảng nét trẻ thơ gọi nữ nhân đi đằng trước:

- mẫu thân... người đợi con nha...

nàng ta khẽ cười dịu rồi biến mất rất nhanh, xoay đầu lại nhìn bé trai:

- ừ ừ ừ ngoan...

đứa bé giật giật khóe môi rồi dùng giọng điệu nũng nịu nói:

- mẫu thân... con mới chân...

- thì sao...

nàng dùng bộ mặt không hiểu nhìn cậu con trai ngoan.

Môi hơi chu chu lên, đôi tay nhỏ bé giang ra hướng đến nàng, lạnh lùng nhưng cực đáng yêu nói:

- mẫu thân... ôm...

Nàng không nhịn được mà bản chất từ mẫu có sẵn “trong máu” đột nhiên tuôn ra ào ạt, lao đến ôm lấy đứa nhỏ, lấy má dụi dụi lên cặp má phớt hồng của đứa trẻ:

- ô ô... ừ ừ của mẫu thân thật dễ thương... ầu ầu hôn cái nào...

Chu môi hết cỡ dùng mọi phần công lực mà hướng xuống má của cậu bé.

Hành động yêu thương dạt dào ấy trong mắt cậu bé lại trở thành một khung cảnh đáng sợ nhưng bé vẫn gượng mặt hơi ửng đỏ, như người vợ nhỏ khẽ lí nhí ngăn cản:

- mẫu thân phi lễ ừ ừ nha...

thành công làm nàng lảng sang chuyện khác, nàng bực mình mắng yêu bé:

- mẫu thân không phi lễ ừ ừ... cái này gọi là yêu thương đó nha...

bé lắc lắc người:

- ừ ừ ừ biết... ừ ừ...

làm như vô ý nhìn trời, bé nói:

- mẫu thân gần giờ ăn trưa rồi, mau đi thắp hương cầu phật để còn mau mau ăn trưa nữa... mẫu thân... ừ ừ đói...

ngước đôi mắt ngây thơ đọng vài giọt nước mắt con con lên nhìn nàng.

Trong lòng nàng rung động mãnh liệt.

Xác định phương hướng... nhắm mắt chặt lại... tăng động cơ ở chân tới mức tối đa... vọt...

Nàng dùng sức mạnh của mẫu tử thành bàn đạp rồi thẳng tiến ôm đứa con trai cứng đi lên quốc tự của thương mình quốc.

Ô ô... ừ ừ đáng yêu của nàng đói a...

Còn đứa nhóc quý nào đấy đang lọt thỏm nằm trong vòng tay nàng thì mặt nũng nịu đáng yêu, lét lét giơ ngón tay chiến thắng lên.

Kakakaka...

...

Đến lúc đến được chỗ quốc tự thì nàng há hốc mồm nhìn từng đoàn xe ngựa đi qua tầng hầm được đào từ chân núi đến đỉnh núi rồi lại nhìn đứa con trai đang ngượng nghịu ngược mắt vô tội nhìn nàng.

Trong lòng nhanh chóng suy sụp...

Ồ ô... không phải cậu nhóc nhà nàng nói dối đi duy nhất lên ngọn núi là đi đường cầu thang bộ sao...

Nàng uất hận nhéo nhéo má cậu nhóc.

Tức... tức chết nàng... đứa con trai bất hiếu này thật... thật đáng hận...

Cậu nhóc khóc ré lên, vừa ôm má vừa chu chu môi nhìn nàng cãi bướng:

- con vì mẫu thân nên mới nói thế... người nên giảm cân đi!

cốc một cái rõ đau lên đầu cậu bé, nàng xách tai nhóc lên rồi mắng:

- còn xảo biện! đừng tưởng mẫu thân không biết vài bữa trước con lén lút nói với thuộc hạ là muốn luyện cơ bắp nhá... nhóc quỷ con! Mới mấy tuổi đầu mà muốn cơ bắp với cơ chân hả...

cậu nhóc thoáng chống lại, chống nạnh ở eo, cậu bé mặt vô lại nói:

- con 9 tuổi rồi nha! Là một thanh niên trưởng thành rồi! với lại người nên giảm cân đi là vừa rồi đấy! suốt ngày ngủ với chẳng ăn...

bé chưa nói xong thì ai đó đã điểm huyết rồi xách lên như xách đồ chơi, khuôn mặt kéo lại gần hăm dọa:

- có tin mẫu thân dẫn con đi gặp ngoại công không...

trong lòng không khỏi giật mình, cái đầu bị điểm huyết không thể nhút nhút nên đành dùng đôi mắt lia qua lia lại như từ chối, mở miệng ngay thơ nói:

- con xin lỗi mẫu thân mà...hay nhân dịp này mẫu thân thăm chùa chiền một chút đi... hai ba năm rồi người không đi mà...

muawhahaha... mặc dù hơi nhục một tý nhưng quả nhiên lời cha nàng ra thì cậu nhóc đành ngoan ngoãn nghe lời.

giải huyết cho bé, nàng nhanh chóng trở lại thành một nữ nhân hiền lành thực nữ rồi xoay người đi vô chùa để cúng bái, cầu quẻ...

...

Khi nàng đang bái lạy chỗ một bức tượng quan âm bồ tát cỡ lớn thì có một bóng hình nam nhân ngoại hình còn khá trẻ, tóc còn chưa cắt, mặc áo trụ trì vô tình đi qua.

Như có như không liếc mắt vào trong rồi khựng lại nhanh chóng.

Bóng hình kia... sao giống nàng thế...

Lúc nàng quay người lại để xin xăm thì hẳn thấy được nửa bên mặt của nàng.

Trong lòng rung động... con tim vốn lạnh băng từ 10 năm trước nhanh chóng tan ra... hạnh phúc trào dâng...

Là nàng... thật sự là nàng...

Hắn sửng người, cực kỳ nhanh chóng xoay mặt nói cái gì đó bên tai tên đệ tử bên cạnh rồi chạy vào một cái ra sau hậu viện.

...

Phó trụ trì quốc tự Hiền Tuệ đại sư còn đang say mình trong khói trầm phật đường, thả hồn theo phật môn, nghiên cứu phật thư thì giật nảy mình khi cánh cửa phòng đột nhiên bị đá ra, một bóng hình dùng tốc độ nhanh chóng mặt tiến đến trước mặt ông, cầm chặt lấy bàn tay còn đang ôm chuỗi hạt của ông.

Ông không khỏi đỏ mặt, giơ tay ra cố thoát khỏi đôi tay đang càn quấy thân thể thanh tịnh của mình, gào lên khe khẽ :

- thí chủ... xin thí chủ bình tĩnh lại... bản sư đã rời khỏi nhân gian thể sự đã được 40 năm... đã không chạm vào cơ thể đàn ông được bằng ấy thời gian... xin thí chủ hãy đi tìm người khác... làm ơn tha thứ cho bản sư...

tuy miệng nói thế nhưng ông vẫn nắm chặt lấy tay người đàn ông vừa lao vào không buông.

Nam nhân cũng ngây người, giây lát sau cũng tỉnh lại, nhìn xuống sàn nhà rồi cầm cây gậy lên, không thương tiếc gậy lên đầu phó trụ trì đức cao vọng trọng dân chúng yêu quý, gậy lên :

- lão đầu trọc ! ngươi làm cái quái gì thế hả !!!???

- ?

Giọng nói này quen quen... hình như đã nghe ở đâu rồi...

Lão ngẩng đầu, trong lòng e sợ cái thứ suy nghĩ nguy hiểm xuất hiện trong đầu, hé một bên mắt nhìn đối phương là ai.

Giật nảy mình, ông thả tay kia ra trong luyến tiếc rồi như con cua nhấc chân đi ngược về sau mấy bước trong tư thế ngồi chồm hồm rồi ngồi xếp xuống.

Mẹ ơi... đùa ông sao... sao lại là trụ trì đại nhân a...

Thấy trụ trì nhìn ông chằm chằm thì ông khỏi nghi hoặc nhìn động tác của mình rồi đỏ chín mặt.

Quay qua quay lại tìm cái nệm, nhanh chóng ngồi xuống, hai chân gập vào nhau, ngón tay cầm chặt chuỗi Phật châu, dùng một tư thế đại sư đắc đạo nói với thanh niên nhân trước mặt :

- không biết trụ trì tìm bản sư có việc gì ?

(mm : ơ... không phải là sĩ nhục Phật pháp, chẳng qua mình chỉ dùng một đoạn nhỏ trong truyện, dù sao mình cũng theo đạo Phật mà)

Hắn không tin nổi mà trợn mắt nhìn lão già mặt dày trước mặt, nhưng nhớ đến việc mình cần khẩn cầu nên mở miệng nói :

- lão còn nhớ lời hứa trước đây lão từng hứa với ta không?

Lão trấn hơi nhẩn lại, mắt hơi híp híp.

Lời hứa nào nha... lão hình như có nhiều lời hứa lắm...

Làm như nhớ ra, lão đạo mạo tiên cốt nói :

- ý trụ trì là...

hắn gật gật đầu nhanh chóng :

- đúng ! ta muốn hoàn tục... hoàn tục !!!!

gì... gì cơ...

lão còn đang ngỡ người thì đã bị tên trụ trì không biết liêm sỉ nào đó lôi xềnh xệch ra khỏi phòng riêng tiến đến phòng chính thờ Phật, đuổi hết đám khách thành hương ra ngoài, quỳ xuống nệm quý, hắn cúi gập, mặt trợn to nhìn lão phó trụ trì đầu trọc :

- còn không mau lên !!!!

lão cứ thế ngây ngốc làm theo.

...

Sau một chung trà, qua hàng loạt lễ tiết bị cắt giảm xâu xé không còn mảnh nào còn nguyên thì hắn liền cởi áo cà sa ra, hướng đến phòng mình mặc lại bộ áo màu đen rất lâu rồi không mặc, hắn chạy vội ra ngoài tiền viện.

Thấy tên đồ đệ còn đang ngây ngốc canh chừng nàng thì hắn liền vội chạy đến, muốn gặp bóng dáng kia càng sớm càng tốt mà không hề chú ý đến khuôn mặt dị dạng đến kỳ lạ của tên đệ tử.

Chạy qua một gốc bụi hoa khá khuất thì hắn liền thấy bộ váy màu đỏ luôn xuất hiện trong những giấc mơ của hắn... trong lòng không khỏi vui sướng... đang muốn bước đến chào hỏi, đỏ mặt xin lỗi nàng thì bước chân bỗng khựng lại.

Bên cạnh nàng lúc này có một bóng dáng nam nhân to lớn khoác lên mình bộ áo trắng chói mắt quen thuộc... đứng cạnh còn là một cậu nhóc áo đen tuổi chừng 8,9...

Rõ... rõ ràng là khung cảnh gia đình hạnh phúc, nhưng... nhưng sao lại làm hắn chướng mắt thế này...

10 năm trước hắn đã không bỏ cuộc... thì chừng 10 năm sau hắn sẽ có thể từ bỏ...

Chạy ầm ầm đến phía nàng, hắn gào lên làm nũng nói :

- thê tử... phu quân rốt cuộc cũng tìm thấy nàng a...

hai bóng dáng quay lại nhìn hắn, bóng dáng áo đỏ hơi e ngại, mặt quay đi không nhìn làm như còn giận dữ hắn năm đó tệ bạc, vô tình nói :

- người tìm ta làm gì... không phải năm đó người hừ ta sao...

hắn mặt không đỏ làm như không nghe thấy mà ôm lấy cánh tay nàng, má dầy cộm cọ cọ lên tay nàng, nũng nịu nói :

- thê tử, phu quân không biết không có tội nha...

lườm hắn, nàng hỏi :

- thế nếu người biết thì người sẽ làm gì ta...

được dịp bộc phát hắn hao hao bắt tuyệt :

- đương nhiên là nâng như nâng trứng hái như hái hoa... sống nàng đến khi mặt trời mọc mặt trời lặn... yêu đến suốt đêm dài lạnh lẽo... ta sẽ biến nàng thành mặt trời... sẽ...

hắn còn đang muốn nói tiếp thì hai nhân ảnh một trắng một đỏ bên cạnh đã muốn nôn ọe hết bữa ăn một tháng nay làm hắn không khỏi ngại ngùng mà dừng lại, mắt liếc tên gian phu bên cạnh rồi lại nhìn e ấp nũng nịu với thê tử đại nhân của mình.

Cậu nhóc này giờ im lặng hết nhìn người áo đen rồi lại nhìn mẹ mình.

Chuyện gì đang xảy ra thế này... từ khi nào mà mẹ mình đắt giá thế nhỉ ?...

Rồi lại lắc lắc đầu như ông cụ non, quay đầu bước đến một con hẻm đã có sẵn một cỗ xe ngựa đang chờ.

Aiz... để mẫu thân nhóc với hai vị thúc thúc kia vừa đi bộ vừa tâm sự a... cùng lúc có hai phụ thân nhóc không gánh nổi đâu...

Cứ như thế đưa con bá đạo vô lương tâm để lại nàng với hai con sói nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa.

...

Sau khi dân chúng thương minh quốc hay tin trụ trì đức cao vọng trọng đồng thời là hoàng huynh của hoàng đế hiện nay nhà họ đang nín thở không buông lấy một nữ nhân thì không khỏi hồi tưởng đến mấy ngày trước ở một buổi nói chuyện trụ trì đã diễn thuyết hùng hồn một câu như thế này :

Trích đoạn : hỡi anh em, nữ nhân không phải là thứ gì trong mắt chúng ta cả, họ chính là con đường cản lối, là cục nợ của nam nhân chúng ta, hãy buông bỏ họ và hãy đến gia nhập đội ngũ nam nhân hoàng kim độc thân của Hồng Đăng Tự, we e...

(trích quảng cáo chiêu mộ hòa thượng của Hồng Đăng Tự.)

Sau khi nghe xong đám nam nhân không khỏi khóc rống lên cảm động, cả đoàn nam nhân độc thân nối đuôi nhau mà đến quốc tự của thương minh quốc.

Nhưng đến khi nghe xong tin tức kia đám chưa kịp cắt tóc và đám còn đang cắt đang dở liền tức đến hộc máu.

Má... trụ trì máu chó...

Thế là lại ùng ùng kéo nhau về ngay cả đám nam nhân bị cắt tóc cũng kéo nhau đến phòng phó trụ trì vô tội mà đòi hoàn tục.

Lão phó trụ trì lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Aizz... đạo này có phong trào hoàn tục à nha... mình có nên cân nhắc không nhỉ...

...

Nửa năm sau, lãng tình các cùng lúc đón tiếp hai vị phụ thân của đương gia vào nhà.

Ai nấy đều đẹp trai rạng ngời, mỗi người một kiểu, một bá đạo kiêu ngạo, một thanh tao ưu nhã. Nhưng lại có một điểm chung là luôn đối đầu nhau không chút để ý đến hình tượng và bám chặt lấy mẫu thân đương gia không rời.

Cứ thế lãng tình các bình thường ồn ào chỉ vì những lần cãi nhau của phu nhân và đương gia, nay càng thêm ồn ào náo nhiệt với màn cãi nhau nho nhã nhưng đậm mùi thuốc súng của hai phụ thân đương gia, trong khi đó hai mẹ con mẫu tử đương gia bất lương thì hợp lòng đến bất ngờ mà cùng nhau đặt ghế ngồi sang một bên xem phim miễn phí.

vâng! chương trình đang được chúng tôi quay hình trực tiếp...

Aiz... cuộc đời không bao giờ dừng lại... không bao giờ là bế tắc nếu trong lòng bạn có tình... cố lên nhé những ai đã, đang và sắp tìm được một nửa còn lại của mình... muaw chụt chụt...

~the end

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-lien-chi-truyen>